

NELSON DEMILLE

panter

≡ KNIHA ZLIN

FLEET

Nelson DeMille

Panther

**NELSON
DEMILLE**
panter

☰ KNIHA ZLIN

Copyright © 2012 by Nelson DeMille
www.nelsondemille.net
Translation © Irena Steinerová, 2015

ISBN PDF 978-80-7473-366-6

Toto dílo je smyšlené a veškerá jména, postavy, místa i události jsou buď dílem autorovy fantazie, nebo jsou použity ve fiktivních situacích. Jakákoli podobnost se skutečnými událostmi, místy nebo osobami, ať už živými, či mrtvými, je čistě náhodná.

Na památku Joan Dillinghamové, která si po celý svůj krásný život udržela vikingského ducha.

KNIHA PRVNÍ

Maríb, Jemen

Kapitola 1

Muž v bílém beduínském hábitu jménem Búlus ibn ad-Darwíš, známý také pod svou al-káidskou přezdívkou an-Nimr neboli Panter, stál kousek stranou od skupiny belgických turistů.

Belgičané, čtyři muži a pět žen, přijeli ze Saná spolu s jemenským průvodcem Wásimem ar-Ráhibem v minibusu řízeném místním šoférem. Řidič zůstal sedět v klimatizované kabině, skrytý před horkým srpnovým sluncem.

Turistický průvodce Wásim neuměl francouzsky, ale anglicky mluvil dobře a jedna dívka ze skupinky Belgičanů, asi šestnáctiletá Annette, ovládala angličtinu a mohla jeho výklad tlumočit svým krajanům do francouzštiny.

Wásim oznámil skupině: „Tohle je slavný chrám Barán, známý také jako Arš Bilkís – trůn královny ze Sáby.“

Annette jeho slova přeložila, výletníci pokývali hlavami a začali fotografovat.

An-Nimr, Panter, přejížděl pohledem rozvaliny chrámového komplexu – něco přes akr zdí z hnědého písčkovce, do nebe čnících hranatých sloupů a nekrytých nádvoří smažících se pod pouštním sluncem. Američtí a evropští archeologové věnovali spoustu let a ještě víc peněz na odkrytí a rekonstrukci těchto trosek pohanského chrámu a nakonec odešli kvůli podezíravosti domorodých kmenů a později i kvůli činnosti al-Káidy. Takové mrhání časem a penězi, pomyslel si Panter. Těšil se na den, až západní turisté přestanou památku navštěvovat a okolní pohanské ruiny opět splynou s tektými pouštními písky.

Panter se zadíval přes chrámový komplex na řídkou vegetaci a pár osamělých datlovníků. Věděl, že v dávno věku bylo okolí mnohem zelenější a obydlenější. Pak se sem rozšířila poušť od východu – z Hadhramautu, což znamenalo Místo, odkud přichází smrt.

Wásim ar-Ráhib vrhl letmý pohled na vysokého beduína s plnovousem a podivil se, proč se připojil ke skupině belgických turistů. Wásim měl vše domluveno s místním kmenovým šejkem Músou a zaplatil mu sto amerických dolarů za povolení navštívit tuto národní historickou památku. Za ty peníze si samozřejmě kupoval i klid a mír; příslib, že žádní domorodí beduíni nebudou členy zájezdu obtěžovat, omezovat ani jinak ohrožovat. Tak proč tady ten beduín je, dumal Wásim.

Panter si všiml, že se na něj průvodce dívá, a upřeně se mu zahleděl do očí, dokud se muž neobrátil zpátky ke skupině.

V chrámu dnes nebyli žádní jiní turisté; každý týden se sem odvážíla vypravit jen jedna až dvě skupiny z hlavního města Saná, ležícího dvě stě kilometrů na západ. Panter pamatoval doby, kdy tato slavná zřícenina lákala ze Západu víc lidí, ale nedávné zprávy o působení al-Káidy ve zdejší provincii Maríb řadu turistů od návštěvy odradily. Usmál se.

Vzhledem k této situaci také Belgičané přijeli s ozbrojenou eskortou dvaceti mužů z Úřadu národní bezpečnosti – polovojskových policejních jednotek, které měly za úkol chránit turisty na silnicích a v historických památkách. Návštěvníci si za tu službu platili, což byly dobře investované peníze, soudil Panter. Jenže bohužel pro dnešní výletníky dostali policisté zároveň zapláceno za to, aby odešli, což právě hodlali udělat.

Wásim pokračoval ve výkladu: „Tento chrám se také nazývá Měsíční, protože byl zasvěcen bohu Měsíci Almakovi.“

Zatímco mladá Belgičanka tlumočila, Wásim znovu kradmo pohlédl na vousatého muže v beduínském hábitu, který stál příliš blízko hloučku turistů. Měl chuť mu něco říct, ale ten člověk ho znervózňoval, a tak se raději otočil ke skupině: „To bylo patnáct set let předtím, než prorok Mohamed přinesl světu osvětlení a porazil pohany.“

Panter, který také uměl anglicky, po průvodcově poslední větě souhlasně přikývl.

Pozorně si prohlížel belgické turisty. Dva postarší manželské páry se zřejmě navzájem znaly; zdálo se, že žhnoucí slunce jim nedělá dobře. Vedle nich stál mladý muž se ženou, něco přes dvacet, a Panther si všiml, že nemají snubní prsteny, ačkoli tam byli evidentně spolu a chvílemi se drželi za ruce. Zbývající dvojice také patřila k sobě a dívka, která tlumočila, byla patrně její dcera nebo příbuzná. Zaznamenal také, že si ženy zahalily vlasy hidžábem na znamení úcty k islámským zvykům, ale žádná si už nezakryla tvář, jak se patřilo. Průvodce na tom měl trvat, jenže ten byl slouhou bezvěrců.

Dobrodruzi, pomyslel si Panther. Zvídaví lidé, pravděpodobně zámožní, kteří se vypravili na výlet ze Sana, kde, jak věděl, bydleli v hotelu Sheraton. Ten zájezd však možná bude náročnější a dobrodružnější, než jim slibovali v cestovní kanceláři. Představoval si, že teď vzpomínají na pohodlí hotelu, na hotelový bar a jídelnu. Napadlo ho, zda někteří myslí i na otázku bezpečnosti. Taková myšlenka by byla na místě.

Wásim opět nenápadně zabrousil pohledem k beduínovi, který se přitočil ještě blíž k hloučku výletníků. Pomyslel si, že mu bude sotva čtyřicet, ale plnovous a dohněda opálená pokožka ho dělaly starším. Wásim si teď také všiml, že muž má u sebe džambíju, obřadní zakřivenou dýku, jakou na severu Jemenu nosili

všichni muži. Mužova kúfíja, pokrývka hlavy, nebyla složitá ani ozdobně vyšívaná zlatou nití, takže nešlo o nikoho důležitého; žádný kmenový šejk ani náčelník klanu. Třeba ten beduín přišel západní turisty poprosit o almužnu. Wásim sice zaplatil šejku Músovi za to, aby sem příslušníky kmene nepouštěl, ale jestli ten člověk začne žebrot, Wásim mu dá pár set riálů a požádá ho, aby v klidu odešel.

Wásim opět promluvil ke skupince: „Někteří vyzna-vači mormonské víry v Americe se domnívají, že v šestém století před naším letopočtem uprchl z Jeruzaléma do tohoto chrámu mormonský prorok Lehi. Právě zde Lehi podle mormonských badatelů pohřbil proroka Izmaela. Když tak učinil, postavil pro sebe a pro svou rodinu velký koráb a odplul do Ameriky.“

Annette to přetlumočila, jeden z turistů se na něco zeptal a dívka to Wásimovi přeložila do angličtiny. Ten se usmál a odpověděl: „Ano, jak vidíte, žádné moře tu není. Ale v dávných dobách se zde údajně nacházela spousta vody – pravděpodobně řeky po Noemově potopě světa.“

Dívka to přeložila a Belgičané chápavě přikyvovali.

Wásim je vybídl: „Pojďte prosím za mnou.“ Vystoupil po čtrnácti kamenných schodech a stanul před šesti hranatými sloupy, z nichž pět se tyčilo do výše dvaceti metrů a šestý byl v půli ulomený. Počkal, až se k němu ostatní připojí, a pokračoval: „Když pohlédnete směrem na západ, uvidíte hory, kde podle místních obyvatel přistála Noemova archa.“

Turisté si vyfotografovali vzdálené pohoří a ani si nevšimli, že vousatý muž vystupuje po schodech za nimi.

Wásimovi to však neušlo a arabsky beduína požádal: „Prosím vás, pane, tohle je soukromá prohlídka.“

An-Nimr, Panter, arabsky odpověděl: „Ale já se chci také něco dozvědět.“

Wásim se snažil udržet zdvořilý tón a namítl: „Nerozumíte anglicky ani francouzsky, pane. Co se můžete dozvědět?“

Panter mu odpověděl anglicky: „Jsem chudý člověk, pane, který přišel pobavit turisty ve svém nejlepší kmenovém rouchu.“

Wásima překvapila mužova výborná angličtina. Arabsky opáčil: „Děkuji, ale šejk Músa mě ujistil...“

„Prosím vás, pane,“ skočil mu beduín anglicky do řeči, „dovolte mi, abych vašim přátelům ze Západu zapózoval při fotografování. Sto riálů za každý snímek.“

Annette ho zaslechla a přeložila to do francouzštiny svým krajanům, kteří s obavami sledovali výměnu názorů mezi oběma Araby. Když teď slyšeli, čeho se týkala, začali se usmívat a shodli se, že je to vynikající nápad – krásný suvenýr na památku.

Wásim vyhověl přání svých klientů a kývl na beduína, ať se do toho pustí.

Belgičané se začali s vysokým vousatým beduínem fotografovat, nejdřív jednotlivě a pak po malých skupinkách. Muž se při každém záběru usmál a na požádání se ochotně přesunoval po chrámu, aby měly snímky různé pozadí.

Jeden ze starších mužů ho požádal, aby tasil dýku, beduín však téměř omluvně vysvětlil, že jakmile se džambíja jednou vytáhne z pouzdra, musí se použít. Když to Annette přeložila, Belgičan ke svým krajanům poznamenal: „Tak to ho radši nebudeme žádat, aby hodil šavli,“ a všichni se zasmáli. Wásim se však nesmál.

Pohlédl na hodinky. Ze Saná sice vyjeli už v osm ráno, ale autobus dorazil do nedalekého Maríbu až po poledni. Výletníci poobědvali, dle jeho názoru příliš pomalu, v turistické restauraci hotelu Bilkís. Tam musel Wásim neúměrně dlouho čekat na šejka Músu, který po něm požadoval dvě stě amerických dolarů

a zároveň mu oznámil: „Ostatní kmeny dělají problémy, a tak jim musím zaplatit, abych vám zajistil bezpečný průjezd na zpáteční cestě do Saná.“

To už Wásim znal, ale jako pokaždé šejkovi vysvětlil: „Turisté už zaplatili pevně stanovenou taxu cestovní kanceláři v Saná plus poplatek za policejní doprovod. Víc peněz už od nich žádat nemohu. A když vám zaplatím víc, nezůstane mi žádný zisk.“ Jako pokaždé ovšem slíbil: „Příště.“

Šejk se s průvodcem ze Saná nakonec domluvil na sto dolarech, ale Wásim se rozhodl, že žádné příště už nebude. Silnice ze Saná do Maríbu začínala být nebezpečná a potíže nepůsobily jen místní kmeny, ale i ta nová skupina, al-Káida, která se v oblasti objevila loni. Tvořili ji většinou cizinci – Saúdští Arabové, Kuvajťané, lidé ze sousedního Ománu a také Iráčané, kteří uprchli ze své domoviny před Američany. Tihle lidé, pomyslel si Wásim, přinesou Jemenu neštěstí a smrt.

Šejk Músa to ostatně Wásimovi říkal: „S těmi muži z al-Káidy začínají být problémy. Zajímají je americké ropné vrty a americké ropovody a shlukují se jako smečka vlků, která čeká na příležitost k útoku.“ Pak ještě dodal: „Tyhle lidi si koupit nemůžete, příteli, a policie vás před nimi ochránit nedokáže, ale já ano. Tři sta dolarů.“

Wásim znovu odmítl dát příplatek a šejk Músa pokrčil rameny. „Snad příště,“ utrousil.

„Ano, příště.“ Wásim však teď už s jistotou věděl, že žádné příště nebude.

Wásim ar-Ráhib, absolvent univerzity s doktorátem z dějin starověku, nemohl najít zaměstnání ve školství, vlastně žádné místo kromě téhle práce v cestovní kanceláři. Platili mu dost a západní turisté mu nechávali štědré spropitné, ale ta práce začínala být nebezpečná. Nebezpečná i pro turisty, ačkoli by to cestovní kancelář

nikdy nepřipustila. Ve všech turistických průvodcích – napsaných před lety – stálo: „V Jemenu si rozhodně nesmíte nechat ujít návštěvu zřícenin v Maríbu.“ Příště se na ně holt budou muset podívat bez něj, pomyslel si Wásim.

Sledoval turisty, kteří si nyní prostřednictvím mladé tlumočnice povídali s beduínem. Muž vystupoval příjemně, ale bylo na něm něco zvláštního. Nepůsobil totiž jako beduín. S cizinci se bavil příliš nenuceně a uměl anglicky. Velmi neobvyklé, pokud ovšem třeba nepracuje pro Američany v ropné společnosti.

Nicméně už odbila třetí odpoledne a oni ještě nenavštívili chrám Slunce. Jestli se tu zdrží déle, poslední hodinu do Saná pojedou potmě. Nedoporučovalo se cestovat po setmění, dokonce ani s policejní eskortou, která také nechtěla zůstat na silnici po soumraku.

Wásim promluvil anglicky k dívce a k beduínovi: „Musíme už jít. Děkuji vám, pane, za laskavost.“

Belgičané však ještě chtěli pořídit společný snímek s beduínem a požádali Wásima, aby je vyfotografoval. S myšlenkou na spropitné tedy Wásim souhlasil a udělal požadovaný záběr čtyřmi různými aparáty.

Pak mladé Belgičance poradil: „Myslím, že když tomu gentlemanovi dáte tisíc riálů, bude velmi spokojen.“ Ujistil se, že mu porozuměla. „Dělá to asi pět euro. Velmi slušný denní výdělek pro tohoto dobrého muže.“

Annette vybrala peníze a podala je beduínovi se slovy: „Děkujeme vám, pane.“

Beduín vzal bankovky a odvětil: „Není vůbec zač.“ Pak ještě dodal: „Řekněte prosím svým krajanům, že Búlus ibn ad-Darwíš jim přeje šťastný a bezpečný pobyt v Jemenu.“

Wásim se zadíval k severu, kde na silnici parkoval jejich minibus za vojenským nákladákem, jímž přijela bezpečnostní policie. Autobus tam pořád stál, ale

nákladák ne. Wásim vlastně ani neviděl žádné policisty z Úřadu národní bezpečnosti v typických modrých maskovacích uniformách.

Zavolal z mobilního telefonu policejnímu veliteli, ale nikdo to nebral. Pak zatelefonoval řidiči autobusu Isovi, který byl zároveň bratrancem jeho ženy. Jenže Isa mobil nezvedal.

Wásim pohlédl na beduína, který ho upřeně pozoroval, a v tu chvíli pochopil, co se děje. Zhluboka se nadechl, aby se mu netřásl hlas, a arabsky beduínovi řekl: „Prosím vás, pane...“ Zavrtěl hlavou a pokračoval: „Tohle je velmi špatná věc.“

Vysoký beduín opáčil: „Ty, Wásime ar-Ráhibe, jsi špatný. Jsi slouhou bezvěrců, namísto abys byl služebníkem Alláhovým.“

„Ale já jsem jeho služebníkem...“

„Mlč.“ Beduín dal komusi znamení vztyčenou pravicí, pak ruku spustil a pohlédl na Wásima a Belgičany, ale nic neříkal.

Čtyři muži a pět žen hleděli na svého průvodce a čekali, až jim vysvětlí, co se děje. Něco zjevně nebylo v pořádku, ačkoli ještě před pár minutami se všichni usmívali a pózovali před objektivem.

Wásim se vyhýbal znepokojeným pohledům turistů.

Annette se Wásima anglicky zeptala: „Co se děje? Nedali jsme mu dost?“

Wásim mlčel, a tak se Annette obrátila na beduína: „Nějaký problém?“

An-Nimr, Panter, jí odpověděl: „Vy jste ten problém.“

Belgičané se začali Annette vyptávat, o čem je řeč, ona však neodpověděla.

Pak jeden z mužů ve skupině vykřikl: „Regardez!“ a ukázal prstem.

Dole na nádvoří chrámu, kde před chvílí stáli, se z temných zákoutí rozvalin znenadání vynořila skupi-

na asi dvanácti mužů v beduínských hábitech a s kalaš-nikovy v ruce.

Turisté zpočátku mlčeli, ale jakmile začali beduíni vybíhat nahoru po kamenných schodech, jedna z žen vyjekla hrůzou.

Pak se všechno semlelo ráz na ráz. Dva z beduínů namířili na Belgičany pušky a ostatní jim páskou sva-zovali ruce za zády.

Annette křikla na Wásima: „Co se děje? Proč to dě-lají?“

Wásim, který měl také spoutaná zápěstí, se zpočátku bál promluvit, pak se ale vzchopil a prohlásil: „Je to únos. Nebojte se. Unášejí lidi kvůli penězům. Neublíží nám.“

Když to Wásim vyslovoval, doufal, že je to pravda. Kmenové únosy západních turistů. Únosy cizinců byly běžnou věcí a oni teď stráví týden, možná dva, společ-ně s kmenem, dokud únoscí nedostanou peníze. A pak je propustí. Věděl, že tyhle záležitosti obvykle končí-vají dobře; turistům se jen zřídka něco stalo a nikdy je nezabili, pokud ovšem nezasáhla armáda a nesnažila se zajatce vysvobodit.

Annette byla sice vyděšená, ale svým krajanům řek-la: „Je to únos. Kvůli výkupnému. Wásim říká, že se nemáme...“

„Zmlkni,“ nařídil jí vysoký beduín anglicky. Pak arabsky oznámil Wásimovi: „Tohle není únos.“

Wásim zavřel oči a začal se nahlas modlit.

Búlus ibn ad-Darwíš, Panter, tasil zakřivenou dýku a stoupl si Wásimovi za záda. Jednou rukou ho uchopil za vlasy, zvrátil mu hlavu dozadu a zahnutým ostřím mu přejel přes hrdlo. Pak muže prudce odstrčil dopředu.

Wásim padl obličejem na kamennou podlahu Mě-síčního chrámu a zůstal nehybně ležet, zatímco z něj prýštila krev a rozlévala se po horkých kamenech.

Belgičané na to v hrůze zírali a pak někteří začali křičet a jiní naříkat.

Ozbrojení muži přinutili všechny cizince padnout na kolena a Panter nejdřív zamířil k Annette. Obešel ji a řekl: „Aby ses nemusela dívat, jak umírají ostatní.“ Uchopil ji za dlouhé vlasy, rychlým pohybem jí trhl hlavou dozadu a zakřivenou čepelí jí podřízl krk. Pak přešel k ostatním.

Někteří plakali nebo prosili o milost, jiní se bránili, ale marně, protože džihádisté je pevně drželi, zatímco jim Panter podřezával hrdla. Několik jich přijalo svůj osud mlčky. Jen jediná osoba se modlila, starší žena, kterou Panter nechal až nakonec, aby mohla své modlitby dokončit. Pomyslel si, že je zajímavé sledovat, jak lidé umírají.

Za necelé dvě minuty bylo po všem. Všech devět bezvěrců a jejich přísluhovač Wásim leželi na podlaze chrámu a jejich krev se řinula na prastarý kámen.

Búlus ibn ad-Darwíš, an-Nimr, Panter, sledoval, jak nevěřící jeden po druhém svádějí poslední zápas se smrtí a pak zůstávají nehybně ležet.

Jeden z nich, muž, který byl otcem té mladé dívky, se však náhle vztyčil a s rukama stále svázanýma za zády se rozběhl dolů z kamenných schodů. Vzápětí zakopl, padl obličejem na skálu a skutálel se po strmých stupních dolů, kde zůstal ležet.

Panter směrem k džihádistům utrousil: „Doufám, že se nezranil.“

Muži se zachechtali.

Panter se zahleděl na svou džambiju rudou od krve a pak ji zasunul zpátky do pouzdra.

Vzal jeden z fotoaparátů, pohlédl na digitální snímky na malém displeji a neubránil se úsměvu.

Zavolal na jednoho ze svých mužů. „Nabíle!“ křikl a podal mu přístroj, aby zvěčnil to krveprolití.

Panter pohlédł na mrtvé Evropany a prohlásil: „Takže vy jste přijeli do Jemenu za dobrodružstvím a poučením. A našli jste obojí: poslední velké dobrodružství i hluboké poznání této země. Dozvěděli jste se, že Jemen obchází smrt.“

KNIHA DRUHÁ

New York City

Kapitola 2

Kdyby měla zeměkoule říť, nacházela by se v Jemenu.

A když už je řeč o análech, můj šéf, zvláštní velící agent FBI Tom Walsh, si mě – Johna Coreyho – pozval na 17:15 a detektiv Corey měl už pět minut zpoždění. Ale žádný strach – moje žena Kate Mayfieldová, která pro Walshe také pracuje, se na schůzku dostavila včas a jistě mě omluvila, například slovy: „John je dnes v pasivně-agresivní náladě. Přijde, až bude mít pocit, že dal jasně najevo svůj postoj.“

Tak jo. Dalších pět minut. Odhlásil jsem se z počítače a rozhlédl se po prázdných kancelářských kocičích. Pracuju v šestadvacátém patře v čísle 26 na Federal Plaza, které se nachází na Dolním Manhattanu ve stínu Dvojčat. Vlastně... už ne. Myslím ta Dvojčata. Já jsem ještě tady.

Byl pátek – říkáme tomu federální pátek – což znamená, že v 16:30 už moji kolegové ve válce proti terorismu, většinou agenti FBI a detektivové newyorského policejního sboru, dávno odešli bojovat se zácpou na mostě a v tunelu, případně se vydali plnit zvláštní úkoly do okolních barů a restaurací. S trochou štěstí se k nim brzy připojím. Nejdřív ale musím zajít za Tomem Walshem, který vede newyorskou Protiteroristickou operační skupinu. A kvůli čemu mě chce pan Walsh vidět?

V e-mailu od něj stálo: *Johne, Kate, u mě v kanceláři v 17:15. Soukromé. Věc: Jemen.*

Jemen? Asi překlep. Že by Jemex? Nějaký nový druh výbušniny? Třeba chtěl napsat „jelen“. Paroháčů máme v naší organizaci dost.

Walsh obvykle důvod soukromé schůzky neuvádí – rád lidi překvapuje. Když už ale předmět jednání uvede, chce, abyste o něm přemýšleli – chce, aby vám to hlodalo v hlavě.

Kdybych se nad tím zamyslel, mohl bych dojít k závěru, že Tom Walsh chce Kate a mě přidělit do jemenské sekce. Máme vůbec jemenskou sekci? Třeba jenom potřebuje, abychom mu pomohli najít Jemen na mapě.

Další možnost... ale ne, přece nás *nechce* požádat, abychom *jeli* do Jemenu. Ne, to ne. Už jsem tam jednou strávil měsíc vyšetřováním bombového útoku na americkou válečnou loď Cole. Tehdy jsem taky zjistil, že je to anální otvor.

Vstal jsem, oblékl jsem si sako, narovnal kravatu a při ometání smítek jsem se uznale poklepal po ramenou – správný detektiv musí být soběstačný – a zamířil jsem k Walshově kanceláři.

Stručná historie této elitní organizace. Protiteroristická operační skupina byla založena v roce 1980, kdy slovo „terorista“ ještě nebylo synonymem pro islámského teroristu. V těch dobách měla Protiteroristická operační skupina plné ruce práce s chlapíky z Irské republikánské armády, Černými pantery, portorikánskými separatistickými skupinami a dalšími neřády, kteří, abych parafrázoval Williama Shakespeara, si mysleli, že celý New York je jeviště, a každý šmírák chtěl hrát na Broadwayi.

První federálně financovaná Protiteroristická operační skupina tedy vznikla tady v New Yorku a tvořilo ji deset agentů FBI a deset detektivů newyorského policejního sboru. Dnes máme mnohem víc členů. Taky jsme přibrali pár úředníků ze CIA a lidi z dalších federálních i státních bezpečnostních a zpravodajských služeb. Skutečný počet zaměstnanců je tajný, a když se

mě někdo zeptá, kolik lidí tady pracuje, odpovídám: „Asi polovina.“

Experiment s newyorskou operační skupinou zdárně fungoval a do 11. září 2001 se po celé zemi vyrojilo asi pětatřicet dalších protiteroristických jednotek. Dnes, po jedenáctém září, jich máme přes sto. Znamení doby.

Tyto jednotky vycházejí z teorie, že když se v jedné organizaci smíchají lidé z různých vyšetřovacích a zpravodajských služeb, spojením jejich rozmanitých znalostí a způsobu uvažování dojde k synergii, což povede k lepším výsledkům. Svým způsobem to funguje. Například moje žena je z FBI a já z newyorského policejního sboru, a přitom si rozumíme a docela dobře spolu komunikujeme. Všichni by tady navzájem vycházeli líp, kdyby spolu spali.

Dalším důvodem zařazení místní policie do federální operační skupiny je skutečnost, že většina agentů FBI – včetně mé ženy – pochází z mimoměstských oblastí, teda z periferie nebo z nějakého vidlákova. Poldové jsou jediní, kdo se ve velkém městě jako New York vyzná. Naučil jsem agenty FBI orientovat se v plánu metra a názorně jsem jim ukázal polohu každé irské hospody na Druhé a Třetí avenue.

Jsem tady ovšem vedený jako smluvní agent, což znamená civilista. Ještě před pěti lety jsem patřil pod newyorský policejní sbor, ale pak jsem byl postaven mimo službu kvůli zdravotní nezpůsobilosti poté, co mě během jediného dne třikrát postřelili při výkonu služby. Fyzicky jsem v pořádku (duševně už možná tolik ne), ale měl jsem i další důvody přijmout nabídku k odchodu na penzi. Dnes jsem jako spousta bývalých poldů našel nové uplatnění u federálů, kteří mají hromadu protiteroristických dolarů na utrácení. Líbí se mi ta práce? To jsem měl právě zjistit.

Kapitola 3

Můj šéf s mojí manželkou seděli za kulatým stolem u velkého okna obráceného na jih s pěknou vyhlídkou na Dolní Manhattan a sochu Svobody v přístavu; ve výhledu už nepřekážela Dvojčata, i když na skle byl nalepený černý obtisk s obrysy chybějících budov a nápisem „Nikdy nezapomeneme“.

Nikdo, mě nevyjímaje, nekomentoval můj pozdní příchod, a tak jsem se posadil ke stolu.

Pana Walshe nemám kdovíjak v oblibě, ale vážím si jeho práce a uvědomuju si, pod jakým je tlakem. Rád bych věřil, že mu práci usnadňuju, ale... spíš ne. Párkrát jsem mu ovšem kryl záda a umožnil mu blýsknout se. On mi to sem tam oplatí. Pro Toma je to výhodný výměnný obchod. Tak proč mě chce vypakovat do Jemenu?

Tom mě informoval: „Právě jsme s Kate probírali předmět mé zprávy.“

„Fajn.“ Kecy.

Kate je zaměstnankyní FBI a možná proto má šéfa ráda. Nebo ho má možná prostě jen ráda, což je možná důvodem, proč já ne.

Pár slov o zvláštním velícím agentovi Tomu Walshovi. Na svou práci je mladý – kolem pětáctýřiceti –, fešák, pokud se vám líbí panáci z výkladní skříně, nikdy se neoženil, ale udržuje dlouhodobý vztah se ženou, která je stejně sebestředná a narcistická jako on. Popsal jsem to dost jasně?

Jako šéf je ke svým vlastním agentům FBI poněkud odměřený a jeho chování k detektivům newyorského policejního sboru pod jeho velením hraničí s povýše-

ností. Vyžaduje naprostou loajalitu, jenže zapomíná, že loajalita musí být vzájemná. Tom je loajální ke svým nadřízeným ve Washingtonu; všichni ostatní jsou nahraditelní. Vždycky to mám na paměti, když s ním jednám osobně. Jako teď.

Jenže člověk je tvor složitý a já jsem Toma Walshe poznal i z té lepší stránky. Například v našem posledním velkém případě týkajícím se libyjského teroristy Asada Chalíla alias Lva projevil Walsh takovou míru fyzické odvahy, jakou jsem za svých dvacet let u newyorského policejního sboru a čtyři roky u operační skupiny ještě neviděl. Nebýt toho jediného projevu neuvěřitelné statečnosti, kdy dal v sázku vlastní krk, aby zachránil tisíce nevinných životů, uvažoval bych teď o jiné práci, až mi příští měsíc vyprší smlouva.

Tom přešel přímo k věci a prohlásil: „Přejdeme přímo k věci.“ Přeletěl očima e-mail před sebou a oznámil nám: „Z Washingtonu nám přišla informace o dvou zámořských pozicích.“

„Paříž a Řím?“ zeptal jsem se.

„Ne,“ odvětil, „dvě pracovní místa v Saná.“ Připomněl mi: „To je hlavní město Jemenu.“

„Ani náhodou,“ ujistil jsem ho.

„Vyslechni mě.“

Kate Tomovi oznámila: „Jestli můj manžel nemá zájem, tak já taky ne.“

To vlastně neřekla. Vybídla mě: „Poslechněme si to.“

Díky, partáku. Kate vždycky dává přednost kariéře a vlasti před vlastním manželem. Teda, vždycky ne. Ale často. Mám o tom záznamy.

Můj detektivní instinkt mi navíc napovídal, že Tom s Kate už stejně začali beze mě. Lidi z FBI drží při sobě.

Walsh pokračoval: „Jedna pozice je pro legáta a druhá pro příslušníka TID. Obě jsou v Saná, ale s nějakými povinnostmi v Adenu. Velvyslanectví v Saná nemá

v současnosti žádné právní oddělení, takže jde o nové pracovní místo počínaje začátkem příštího měsíce.“

Pak přešel k oficiální náplni práce, kterou předčítal z papíru. Vypnul jsem.

Pro vaši informaci, legát je právní ataše přidělený k americkému velvyslanectví v cizím hlavním městě nebo ke konzulátu ve větším městě. V tomto případě by šlo o Saná a možná o Aden, jediná dvě města v Jemenu, pokud vím.

Kate, podobně jako řada zvláštních agentů FBI, je právník, takže já jako detektiv jsem usoudil, že ten právnícký flek je její. TID znamená Tým pro identifikaci důkazů – federální obdoba forenzního experta nebo vyšetřovatele na místě činu – a tak jsem dospěl k závěru, že to by měla být moje práce.

Příslušným kriminálním činem byl nepochybně bombový útok na americkou válečnou loď Cole během tankování v přístavu Aden. Došlo k němu 12. října 2000 a právě kvůli tomu jsem byl v srpnu 2001 v Jemenu. Vyšetřování teroristického útoku stále probíhá a bude pokračovat, dokud všichni zúčastnění neskončí před soudem.

Co se týče Saná, hlavního města Jemenu, v arabštině to slovo určitě znamená A'nál. A mimochodem, přístavní město Aden taky není žádné terno.

Tom Walsh pokračoval: „Jak John ví ze své poslední návštěvy, našim pracovníkům TID, kteří vyšetřují bombový útok na Cole, vydává jemenská vláda vízum pouze na pětadvacet dní. Ale když trochu zatlačíme, většinou se nám to povede prodloužit až na rok.“

Rok? Děláš si srandu?

Walsh pokračoval: „Jemenci s námi sice spolupracují, ale nespolupracují *kompletně*.“ Vysvětlil: „Balancují na hraně mezi tlakem z Washingtonu a tlakem z různých zdrojů v Jemenu i mimo něj, které chtějí Američa-

ny vypudit ze země. Vláda v Saná momentálně prochází protiamerickou fází.“

„Nepřipadá mi to jako fáze, Tome,“ namítl jsem. „Možná bychom měli zůstat doma a radši na ně shodit atomovku.“

Tom můj nápad ignoroval a pokračoval: „Katina práce na velvyslanectví se řídí diplomatickými pravidly, takže ona tam může zůstat jakoukoli přiměřenou dobu.“

Co třeba pět minut? Šlo by to?

„Sečteno a podtrženo, oba můžete počítat s rokem,“ sdělil nám Tom a s úsměvem dodal: „Společně. To není tak špatné.“

„Nádhera,“ souhlasil jsem. Připomněl jsem mu ale: „Jenže my nejedeme.“

„Nech mě domluvit.“

V tomto bodě vám šéf sdělí, co se stane, když odmítnete, a Tom prohlásil: „Katina kariérní dráha se tady v New Yorku chýlí ke svému přirozenému závěru. Ředitelství Protiteroristické operační skupiny ve Washingtonu by si ji chtělo přetáhnout k sobě. Byl by to pěkný kariérní postup.“

Kate, která pochází z díry zvané Minnesota, se v New Yorku původně nelíbilo, ale postupně se jí tu život se mnou začal zamlouvat. Tak proč to neřekne?

„Jestliže Kate přijme tuto náročnou zámořskou misi, zařadí ji Útvar preferencí do čela svého seznamu,“ pokračoval Tom. „To znamená, že po Jemenu se může vrátit do New Yorku – nebo kam si sama vybere.“

Kate přikývla.

Mně Tom řekl: „Když přijmeš tenhle úkol, bude tvá smlouva, která podle mých informací brzy končí, automaticky prodloužena o dobu strávenou v Jemenu plus další dva roky navíc.“

Asi to měla být sladká návnada. Jenže mě víc než ten cukr lákal bič – neprodloužení smlouvy.

Toma to zřejmě napadlo taky a doplnil: „Nebo můžeš po návratu z Jemenu dostat federálně financované místo u zpravodajské jednotky newyorského policejního sboru.“ Ujistil mě: „Zařídíme to.“

Podíval jsem se z okna. Hnusný únorový den. V Jemenu svítilo slunce. Očima jsem zabloudil k nedalekému cihlovému věžáku na Police Plaza číslo 1. Bylo by pěkné vrátit se k policii, třeba i jako federální zaměstnanec, i když bych dělal u rozvědky a ne na vraždách. Hlavně bych ke své i Tomově radosti vypadl z Federal Plaza 26. S Kate bychom si mohli posílat z okna do okna papírové vlašťovky.

Tom už zřejmě cukr i bič zabalil, tak jsem položil obligátní otázku: „Proč zrovna my?“

Na to měl pohotovou odpověď: „Máte ty nejlepší předpoklady.“ Připomněl mi: „Už jsi tam byl a pracovní tým v Jemenu ocení člověka se zkušenostmi.“

Neodpověděl jsem.

Tom pokračoval: „Vy dva fungujete dobře jako tým a myslíme si, že manželský pár tam možná lépe zapadne.“

„Nějak se v tom začínám ztrácet, Tome.“

„No... jak víš, ženy nejsou v některých islámských zemích plně akceptovány. Zvláště pracující a svobodné ženy narážejí na spoustu překážek. Ovšem Kate jako vdaná paní cestující s manželem se může pohybovat volněji.“ Dodal: „A bezpečněji.“

Kate ani já jsme na to nic neřekli, ale začínal jsem mít pocit, že Tom nemluví o Katině práci právního atašé na velvyslanectví.

Nakonec se Kate zeptala: „O co tady jde, Tome?“

Neodpověděl přímo, ale prohlásil: „Oba můžete být požádáni, abyste překročili rámec oficiální náplně své práce.“

„Musíme někoho odkrouhnout?“ vyzvídal jsem.

Nezasmál se a řekl: „Jistěže ne, ty trumbero.“ Vlastně neřekl nic, což říkalo hodně.

Tom vstal a zamířil k sekretáři. Vrátil se s třemi skleničkami a lahví zdravotní brandy. Nalil, přitukli jsme si, popřáli si „na zdraví“ a napili se.

Otočil se, zahleděl se ven z okna a pronesl jakoby sám pro sebe: „Sedmnáct amerických námořníků zemřelo – bylo zavražděno –, když ke křižníku Cole v přístavu Aden připlul člun a sebevražední útočníci na palubě odpálili výbušniny, které prorazily díru do trupu lodi. Devětatřicet námořníků bylo zraněno, někteří velmi těžce. Válečná loď za několik milionů dolarů byla skoro na dva roky vyřazena z provozu.“

Ano. Stalo se to před téměř třemi a půl lety a probíhající vyšetřování zatím přineslo jen neurčité výsledky.

Mimochodem, Tým pro identifikaci důkazů v Jemenu už dávno vyštouřal veškeré existující forenzní důkazy, místo činu – přístav v Adenu – bylo propátráno skrz naskrz a americká válečná loď Cole už je opravená a opět slouží. „Tým pro identifikaci důkazů“ je proto jen krycí název – označení, jaké naši neochotní jemenští spojenci dokážou akceptovat. Ve skutečnosti členové TID v Jemenu vyslýchají podezřelé, svědky a informátory a aktivně se účastní pátrání po pachatelích. Přesně to jsem taky během svého pobytu dělal. Možná měl Tom na mysli tohle, když říkal, že budeme muset překročit svou pracovní náplň. Anebo... myslel něco úplně jiného.

Walsh se posadil a pak nám svěřil: „Odhalili jsme jednoho ze strůjčů útoku a máme podložené zprávy, že se ten člověk vrátil do Jemenu. Cílem našeho týmu v Jemenu je tohoto muže najít a dopadnout.“ Pohlédl na Kate a na mě a dodal: „Vy dva se na tom budete podílet.“

Ani jeden z nás nic neříkal, takže Walsh pokračoval: „V rámci mise se můžete dostat mimo Saná i Aden, na kmenová území.“

Zamyslel jsem se nad tím. Na kmenových územích, která Američané v Jemenu označují jako Badlands nebo indiánská zem, neplatí prakticky žádné zákony. Označují se taky jako nebezpečná zóna.

Walsh poznamenal: „Jak John ví, může to být riskantní.“

Aha. Teď už jsem znal odpověď na otázku: „Proč my?“ Walsh mě chce vidět mrtvého. Jenže Kate má rád. Takže... třeba to nakonec budu jenom já, kdo se pokorčá na velbloudovi do Badlands hledat toho chlapa.

„Nepopisuješ tu práci zrovna přitažlivě,“ podotkl jsem.

„Nehodlám vám mazat med kolem pusy,“ odpověděl Walsh.

„Jasně. Toho si cením, Tome. Já jen pořád nechápu, co z toho budeme mít.“

„Proč myslíš v jednom kuse jenom na sebe?“

Musel jsem se zastydět. Tom ví, jak mě zpražit. Dodal jsem teda: „Podívej, Tome, já jsem vlastenec, voják ve válce proti terorismu, a nikdy jsem necouvl před povinností ani před nebezpečím...“

„To já vím. Oba jste odvážní, oddaní věci...“

„Jasně. Jenže já mám to nebezpečí radši v městském prostředí. Například tady. Já jsem tam byl, Tome. Spali jsme v botách a s kvérem v ruce. Nejde mi o moje vlastní bezpečí. Jde mi o Kate,“ ujistil jsem ho.

Kate samozřejmě opáčila: „Já se o sebe umím postarat sama, Johne.“

„Jasně.“ Tak si jeď.

„Nejpozději příští víkend byste se měli hlásit na americkém velvyslanectví v Saná,“ sdělil nám Walsh. „V pondělí v devět ráno proto potřebuju znát vaši definitivní odpověď. Pokud nabídku přijmete, sdělím vám utajované podrobnosti o vašem úkolu. Jakmile tyto tajné informace obdržíte, budete povinni se mise zúčastnit.“

„Jinak řečeno, nevíme, s čím souhlasíme, dokud to neodsouhlasíme.“

„Správně. Pokud odmítnete, nebude tato schůzka nikde zaznamenána a ve vašich materiálech se neobjeví žádné nepříznivé hodnocení,“ ujistil nás. „Vaše kariéra bude normálně pokračovat.“

Jasně. Já budu nezaměstnaný v New Yorku a Kate přeloží do Washingtonu.

Walsh pokračoval: „Tento úkol – pokud se ho rozhodnete přijmout – vám zajistí budoucnost...“

„Znejistí budoucnost?“

Ignoroval mě a pokračoval: „Dokonce i v případě, že mise neskončí úspěchem. Jestli bude úspěšná, pak se vám i ostatním členům týmu, kteří už jsou v Jemenu, dostane od naší vděčné vlády náležitého ocenění. To je všechno, co k tomu můžu říct.“

Ocenění kde? Na Arlingtonském národním hřbitově?

Tom měl jednu dobrou zprávu: „Prakticky vzato váš úkol v Jemenu končí, jakmile toho muže dopadnete.“

Dobrá motivace, aby to člověk do týdne zabalil. Na druhou stranu může náš úkol skončit i tím, že nás ten chlap najde dřív.

Tom se na mě podíval a dodal: „Tahle práce ti poskytně hromadu příležitostí uplatnit své občas nekonvenční metody, které se tu vždy nesetkávají s pochopením, tam však budou neocenitelné.“

Jak si to mám přebrat? Neřízená střela bude na Střevním východě slavit úspěchy?

Kate odpověděla: „Promysleme si to.“ Pak se Toma zeptala: „Může to přijmout jen jeden z nás?“

Přikývl.

Už jsem začínal vidět čerta na zdi. Kam se vlastně poděly moje hadry do pouště z posledního výletu do Spojených pískoven?

Tom povstal a my s ním. Prohlásil: „Uvidíme se tady u mě v kanceláři v pondělí v devět ráno. Pěkný víkend.“

Potřásli jsme si rukou a my s Kate jsme odešli.

Cestou zpátky do kancelářských kotců jsem navrhl:
„Pojďme na panáka.“

Neodpověděla hned a po chvilce řekla: „Johne, my to musíme udělat.“

„Rozhodně, a dáme si i večeři. Kam bys chtěla jít?“

„Musíme do Jemenu.“

„Proč ne do Ecca?“

„Já pojedu.“

„Dobře. Mám tam zavolat, aby nám rezervovali stůl?“

„A chtěla bych, abys šel se mnou.“

„Nenechal bych tě přece pít samotnou.“

„Posloucháš mě?“

„Ne.“

Popadli jsme kabáty, sjeli dolů výtahem a vyšli z vestibulu Federal Plaza 26 na Dolní Broadway.

Na ulici bylo chladno a větrno, ale já mám zimu rád. Ideální chlastací počasí. V Jemenu je horko a alkohol je zakázaný.

Výhodou bylo, jak říkal Tom a jak jsem se v Jemenu sám posledně přesvědčil, že jsem mohl uniknout zdejšímu byrokratickému opruzu a osvobodit se od všudypřítomné politické korektnosti, která prostupovala číslem 26 na Federal Plaza. Mohl bych být sám sebou. Magorem.

Navíc... měl jsem pocit, že někdo ve Spojených pískovnách si koleduje o kulku do hlavy. To by mohlo být zajímavé. Nikdy jsem neměl ani nechtěl povolení zabít – ale dokážu si představit situaci, kdy by to mohlo být nutné a správné. Zvláště po jedenáctém září.

Měl jsem o čem přemýšlet a líp mi to pálí v baru.

Zamířili jsme do Ecca na Chambers Street, a když jsme se blížili k přeplněnému baru, Kate mi oznámila: „Začínáme upadat do stereotypu. Potřebuju změnu. Dobrodružství.“

„Tak změňme lokál.“

„Až se vrátíme, budeme si o hodně víc vážit života i práce.“

„Jasně.“ Jenže ne všichni, co odjeli do Jemenu, se vrátili.

Kapitola 4

Ecco je italská restaurace s atmosférou starého New Yorku, ale s cenami z nového New Yorku.

Tento studený páteční večer po práci to tam žilo. Většinu štamgastů tvořili soudci, právníci, policejní papaláši a politici, jejichž peněženky už léta nespátřily denní světlo.

Našli jsme si s Kate místo na baru, pozdravili se s několika známými a objednali si to, co obvykle – Dewara se sodou pro mě a Pinot Grigio pro dāmu.

„Dá se v Sanā nebo Adenu zajít někam na skleničku?“ zeptala se mě Kate.

„To je jediné, co tě zajímá?“

Tenhle podnik mi před lety ukázala moje exmanželka Robin, zazobaná obhájkyň v trestním řízení, a dodnes sem chodí. Nevadí mi to a necítím k ní žádnou averzi, ale nelíbí se mi, že jejím životním posláním je obhajoba šmejdů, které se já už dvacet let snažím poslat do chládku. To v našem krátkém manželství vyvolávalo jisté napětí. Teď jsem ženatý s další právníčkou. Jak často říkám, rád vyjebávám s právníky.

S Kate jsme si přitukli a pomodlili se: „Díkybohu, že je pátek.“ V koutě stálo piano a klavírista se právě chystal udeřit do kláves. Navrhl jsem Kate: „Požádej ho, ať zahraje *Půlnoc v oáze*.“

Protočila panenky ve velkých pomněnkových očích.

Pár slov o Kate Mayfieldové alias Kate Coreyové. Seznámili jsme se v práci, když jsme oba dělali na prvním případě Asada Chalíla. FBI a newyorský policejní sbor jsou dva zcela odlišné živočišné druhy, ale my jsme se do sebe zamilovali, vzali se – asi před čtyřmi lety – a pořád je to ráj.

Kate je o trošku mladší než já – konkrétně asi o čtrnáct let – a věkový rozdíl není na překážku; ona je na svůj věk předčasně vyspělá a já pořád nějak nedokážu dospět.

Kate pochází z Minnesoty, jak jsem už říkal, její otec je agent FBI ve výslužbě a matka cvok. Oba mě samozřejmě nesnášejí, ale jelikož jsou z Minnesoty, dělají to velice milým způsobem.

Další plus je, že nás s Kate společně postřelili, což utuží každý vztah, a Kate je pod palbou chladnokrevná. Jestli má nějaké chyby, teda kromě kolísavé loajality, pak je to skutečnost, že plně nedoceňuje moje policejní metody a praktiky. Federálové navíc nemají smysl pro humor, zatímco s policajty je sranda. Snažím se proto trochu zvážnět a Kate se pokouší dívat na teroristy z té humornější stránky.

Mimo práci spolu vycházíme dobře. Uvažoval jsem ale, jak nám to bude klapat v Jemenu, kde budeme společně v práci čtyřicet hodin denně sedm dní v týdnu. Třeba lépe docení můj kovbojský styl v končinách, kde jediným zákonem je chlap s bouchačkou. Anebo to v lepším případě nezjistíme vůbec.

Požádal jsem o stůl a k mé velké radosti jsem se dozvěděl, že musíme třicet minut počkat. „Další rundu,“ zavolal jsem na barmana. Po jedné noze chodit neumím.

„Když tu práci nepřijmeme, už ti nemusí prodloužit smlouvu a já třeba skončím ve Washingtonu,“ oznámila mi Kate.

„On jenom blufuje.“

„Neblufuje.“

„Na mě výhrůžky neplatí,“ ujistil jsem ji.

„To není vyhrožování. To je přeložení.“

„To je fuk.“

„Ty bys bydlel ve Washingtonu?“

„To už bych radši žil v Jemenu.“

„Dobře. Budeme spolu. Za rok jsme zpátky v New Yorku.“

„Jo. Akorát že ti ten rok v Jemenu může pohřbít kariéru.“

Neodpověděla.

Během mé poslední návštěvy Jemenu v srpnu 2001 byla Kate převelena do Dár es-Salámu v Tanzanii jako legát vyšetřující bombový útok na americké velvyslanectví v roce 1998. Jednalo se o útok al-Káidy naplánovaný Usámou bin Ládinem, jehož jméno v té době většina americké veřejnosti vůbec neznala. Krátce poté, co jsme se s Kate vrátili každý ze své zámořské mise, se Usáma bin Ládín a al-Káida zviditelnili vraždou tří tisíců lidí.

Mimochodem, naše separátní zámořské mise byly jistým druhem trestu – nebo výstrahy – za to, že jsme s Kate neoprávněně strkali nos do záhadné exploze letu 800 společnosti TWA. Takže jsme byli odejiti. Kate do Dár es-Salámu, kde to nebyla zas taková hrůza, a já do Jemenu, což v rámci POS odpovídá vyhnanství na Sibiř, ale já jsem měl přesto pocit, že dělám něco užitečného. Do New Yorku jsme se vrátili pár dní po sobě těsně před jedenáctým zářím. Tom Walsh tenkrát ještě nebyl šéfem, takže ho nemůžu podezírat, že se mě teď znova snaží převychovat. Co má teda za lubem? Kate mu bezvýhradně věří. Já ne. Tom nedělá nic *pro lidi*; Tom to dělá *lidem*. Navíc tohle přišlo shora: John Corey musí jet do Jemenu. Ale proč?

To všechno se mi honilo hlavou, zatímco jsem stál u baru v Eccu, pozoroval západní civilizaci z té nejlepší i nejhorší stránky a přemýšlel o své kariéře, manželství, vlasti, životě a budoucnosti.

Obvykle o ničem podobném nedumám a jsem hrdý na svou nízkou hladinu sebezpytování a nulové sebe-prožívání. Jenže teď jsem nečekaně dostal možnost

změnit svůj život a musel jsem si promyslet, jak zareagovat.

„Na co myslíš?“ zeptala se mě Kate.

„V Metropolitním je nová výstava Moneta.“

Zatvářila se pochybovačně a prohlásila: „Johne... jestli nechceš jet, já to pochopím.“

„Měla bys mi věřit, že to není místo, kde bys chtěla strávit rok,“ upozornil jsem ji.

„Spousta našich lidí tam je nebo byla,“ namítla Kate.

„A máme jednotky ve státech jako Irák nebo Afghánistán, které denně přinášejí velké oběti. Nemůžeš si vybírat, kde chceš bojovat ve válce. Musíš jít tam, kde je nepřítel.“

„Ten je *tady*, Kate,“ připomněl jsem jí. „Hlídáme hradby Pevnosti Amerika.“

Zamyslela se nad tím a pak opáčila: „Udělalí jsme *tady* kus práce. Teď ale musíme vlézt do břicha obludy.“

„Spíš do řiti,“ opravil jsem ji.

Stůl jsme měli připravený, a když jsme procházeli restaurací, koho nevidím než svou bejvalku s novým amantem. Tahle dáma už vystřídala víc hřebců než jezdec Pony Expressu.

Uviděla mě a zamávala, tak jsem zamířil k jejímu stolu, pozdravil a nechal se představit aktuálnímu Tomu Pravému, který vypadal, jako by právě procházel změnou pohlaví.

Kate, která je nad věcí, se pozdravila s Robin a jejím doprovodem a Robin se nás zeptala: „Tak jak probíhá válka s terorismem?“

„Na barevné stupnici rizika svítí pořád žlutá,“ informoval jsem ji.

Robin na to neodpověděla, jen poznamenala: „Bože, občas si myslím, že jednou to *tady* někdo vyhodí do vzduchu.“

Kate pěkně zasměchovala: „Proč by chtěl někdo zabít právníky, soudce a politiky?“

Robin si nebyla jistá, jak to vzít, a radši se mě zeptala: „Pořád jsi v tom bytě?“

Zmíněný byt je naše bývalá manželská rezidence, ukrutně drahý kvartýr na Sedmdesáté druhé východní, kde Robin bydlela v době, kdy jsem se s ní seznámil. Po rozchodu na mě převedla dlouhodobou nájemní smlouvu, což bylo velmi pěkné gesto, díky němuž mám postaráno o větší část svého měsíčního příjmu. „Pořád,“ odpověděl jsem.

„Fajn. Chtěla jsem vám poslat pozvánku na jednu benefiční akci, kterou pořádám. Je určená pro Newyorskou společnost pro umění. Získané peníze se použijou na financování umělců, kteří na Dolním Manhattanu vytvoří nástěnné malby a sochy.“

Další zhovadilosti.

„Koná se to v centru v hotelu Ritz-Carlton. Vstup ve smokingu. Šestadvacátého března. Budete mými hosty.“

Uvědomil jsem si, že říkám: „Díky, ale zrovna budeme v zahraničí.“

„Kam jedete?“

„Tajné.“

„Aha... tak... hodně štěstí.“

„Díky.“

Vykročili jsme za servírkou k našemu stolu a Kate se mě zeptala: „Znamená to, že bys radši jel se mnou do Jemenu, než se účastnil benefice se svou bývalou ženou?“

„Ty víš, že bych za tebou šel i do pekla.“

„Dobře. Odjíždíme příští týden.“

Kapitola 5

Byla sobota a my jsme se s Kate dohodli, že o Jemenu nebudeme mluvit až do nedělního večera.

Kate zašla v sobotu ráno do kanceláře dodělat nějaké papírování a rozhodnout, které případy bude muset někomu předat, pokud skutečně odjede do Jemenu.

Já jsem měl schůzku s chlapíkem jménem Nabíl, který byl shodou okolností z Jemenu. Nabíla jsem neznal, ale zatelefonoval do kanceláře POS, představil se jen křestním jménem, vyžádal si mě celým jménem a tvrdil mi, že máme společného známého. O tom sice pochybuju, ale takhle získávám půlku kontaktů v muslimské komunitě; mám vizitky po celém městě. Teda, v muslimských čtvrtích. Reklama se vyplácí.

Krátký telefonický hovor s Nabílem odhalil, že jeho právní postavení v zemi je trochu vachrlaté a že s tím chce helfnout výměnou za nějaké informace. Nabíl pracoval v lahůdkářství v Brooklynu, tak jsem byl trochu na vážkách, jaký druh informací pro mě asi má. Falešná sekaná? Ztracená vejce?

Málo známým pseudofaktem je, že řada jemenských přistěhovalců pracuje v lahůdkářstvích v Brooklynu a Queensu. Proč? Kdoví? Proč Turci vlastní tolik benzinek? Proč Indům patří všechny prodejny 7-Eleven? Koho to zajímá, dokud Irové provozují hospody?

Navrhl jsem Nabílovi, že se s ním setkám v košer lahůdkářství U Bena na západní Třicáté osmé ulici, kde nebyl pravděpodobný výskyt dalších vyznavačů islámské víry – i když paradoxně je košer jídlo „halál“, což znamená pro muslimy povolené.

A tak jsem teď seděl v boxu U Bena naproti Nabílovi. Měl se ještě vrátit do svého lahůdkářství v Bay

Ridge v Brooklynu, takže se to naštěstí jevilo jen jako krátká schůzka.

Nabíl vypadal asi na pětatřicet, ale pravděpodobně byl mladší. Měl rozčuchané vousy, tmavou pokožku a zuby se zelenými skvrnami od kávy – listů s narkotickými účinky, díky nimž je devadesát procent mužské populace v Jemenu neustále sjetých a šťastných. Kéž bych teď pár lupenů měl.

Dal jsem si kafe a Nabíl si objednal čaj a bagel s tvarohovým sýrem. Nezdálo se, že by trpěl averzí vůči židovskému pečivu.

„Odkud máte moje jméno?“ zeptal jsem se Nabíla.

„Já řekl do telefon. Od kamarád. Kamaráda nemůžu říkat,“ upozornil mě.

„Byl to Abdul?“

„Kdo Abdul?“

„Který Abdul. Abdule, Abdule, zkus mluvit víc plynule.“

„Prosím?“

„Mluvte.“

Nabíl mluvil: „Lidi z al-Káidy mít velký plán. Saudové, ne Jemen. Všechno Saudové. Plán je vybuchnout bombu v New Yorku.“

„Můžete být trochu konkrétnější?“ A možná i srozumitelnější?

„Ano? Co víc?“

„Bomba kde? Kdy? Kdo?“

„Mám všechnu informaci. Dám vám. Potřebovat pracovní vízum.“

Třeba bych mu mohl dát své vízum do Jemenu? Zeptal jsem se ho: „Máte u sebe nějaký průkaz totožnosti? Pas?“

„Ne.“

Nikdy ho nemají. Vážně jsem s tím týpkem nechtěl mluvit, dokud neuvidím jeho doklady, takže jsem pro-

hlásil: „Potřebuju, abyste za mnou přišel do kanceláře.“ Vytáhl jsem z kapsy vizitku a zeptal jsem se ho: „Jak se jmenujete příjmením?“

Podal mi cár papíru, na kterém měl latinkou kostrbatými písmeny napsané své jméno – Nabíl as-Samad –, a řekl: „Opsal z pasu. Umím podepsát jméno,“ dodal hrdě.

„Úžasné.“ Na zadní stranu své navštívenky jsem naškrábal: *Nabíl as-Samad za detektivem Coreym*. Podepsal jsem to, opatřil datem a podal mu to se slovy: „Seženu arabského tlumočníka a někoho z imigračního, aby si s vámi promluvil. Kapíto?“

„Ano? Zatknout mi v kanceláři?“

„Ne. Zatknout vás můžu i tady.“ A zmrvit si tím celý den. Nemluvě o tom tvém.

„Dřív mluvit tady.“

„Fajn. Mluvte.“

Nabíl se mi svěřil, že je v kontaktu s lidmi, kteří vědí víc o tom plánovaném bombovém útoku, ale potřebuje víc času – asi tak šestiměsíční vízum –, aby zjistil bližší podrobnosti. Zdálo se, že kecá. Ale člověk nikdy neví.

Nakonec souhlasil, že za mnou v pondělí přijde do kanceláře, pokud se mu podaří zařídit si na dopoledne volno. Tihle hoši dělají dvanáctky šest až sedmkrát do týdne a posílají domů ženě a deseti dětem hotový majlant. Brooklynské lahůdkářství je v Jemenu zlatý důl.

„Odkud v Jemenu pocházíte?“ zeptal jsem se ho.

Jmenoval nějaké místo, které znělo jako „Alibaba“.

„Líbí se vám tam?“

„Ano. Krásná zem. Dobrý lidi.“

„Tak proč potom chcete zůstat tady?“

„V Jemenu žádná práce. Jezdím domů, dva měsíc. Tři měsíc. Navštívit rodina. Pak zpátky sem. Pak zas Jemen.“

Jemenský světoběžník. Vytrhl jsem list ze zápisníku, podal mu ho i s perem a vyzval ho: „Sepište své informace.“

Bohužel, anglicky uměl napsat jenom své jméno, tak jsem ho vybídl: „Arabsky.“ Smůla. Analfabet ve dvou jazycích. „Španělsky?“

„Prosím?“

Ve třech jazycích. Zeptal jsem se ho na název jeho lahůdkářství v Brooklynu, místo bydliště a číslo mobilního telefonu.

Spustil – pomalu, prosím – a já jsem si zapisoval do notesu. Pak jsem mu oznámil: „Chci vás vidět v pondělí ráno v čísle 26 na Federal Plaza, jinak pošlu policajty, aby vás sebrali. Vezměte si s sebou pas. A vízum – i kdyby už bylo propadlé. Bezpečnostní služba u vchodu bude mít vaše jméno. Ukažte jim moji vizitku. Rozumíte?“

Přikývl.

Vytočil jsem číslo, které mi dal, a v kapse mu to zazvonilo. Důvěřuj, ale prověřuj. Hodil jsem na stůl dvacku a odešel jsem.

Měl jsem s Kate sraz v Metropolitním kvůli té pitomé Monetově výstavě. Musím se konečně naučit držet jazyk za zuby.

Měl jsem ještě čas, tak jsem se těch čtyřicet bloků vydal pěšky. Dobrá rozcvička.

Přemýšlel jsem o Nabílovi. Většina informátorů má nebo může získat nějaké informace, jinak by za vámi nechodili. Všichni chtějí něco na oplátku. Ještě nikdy jsem neviděl informátora ze Středního východu, který by prostě jen toužil splnit svou občanskou povinnost vůči adoptované zemi. V Nabílově případě, podobně jako v těch ostatních, bylo cenou za to, že někoho práskne, získání občanství nebo zelené karty. Občas chtěli jen peníze. Dát informátorovi prachy bylo snad-

né – se zelenou kartou už to bylo horší. Na druhou stranu mi pořád nejde do hlavy, proč chtějí žít tady. Snad proto, že ty jejich krásné země stojí za pendrek?

Mám o imigraci svou vlastní teorii. Zůstaň tam, kde ses narodil.

Zavolal jsem Kate. Setkali jsme se v Metropolitním, poobědvali jsme v muzejní restauraci a šli na tu Monetovu výstavu. Ztrácel snad ten chlap zrak? Nebo potřebuju brýle já?

V sobotu večer jsme si zašli s dalšími dvěma páry do Michael Jordan's Steak House. Je to bezvadný podnik. Cholesterol a testosteron.

Restaurace se nachází na balkoně nad hlavní halou nádraží Grand Central s výhledem na slavné hodiny, pod kterými se scházejí milenci i jiní smrtelníci. Sledoval jsem masy lidí přijíždějící a odjíždějící vlakem – scéna, která se za posledních sto let příliš nezměnila, až na to, že dneska všechno hlídají vojáci a policajti. Nikdo je už ani nevnímá; stali se běžnou součástí života. To je k vzteku.

Poldové se většinou druží s poldy, ale já jsem od vstupu do Protiteroristické operační skupiny rozšířil svůj společenský okruh, a tak jsme si dneska vyšli s federály. Naštěstí byli oba chlapíci, Ed Burke i Tony Savino, stejně jako já bývalí policajti pracující pro federály jako v dnešní době všichni. Jedna z manželek, Ann Burkeová, byla policistka a sloužila na 103. okrsku. Druhá choť, Marie Savinová, působila jako matka na plný úvazek se dvěma drobkožrouty předškolního věku a na dalšího už měla zaděláno.

To mi vnučko myšlenku. Kdyby Kate otěhotněla – třeba odteď za čtyři hodiny –, tak by ta záležitost s Jemenem byla pasé. Sáhl jsem pod stůl a přejel jí rukou po stehně. Usmála se.

V hospodě se většinou o práci nebavíme, ale dneska jsem oznámil: „Kate a já jsme byli požádáni, abychom se ucházeli o přeřazení do Jemenu.“

Ed Burke, bývalý detektiv u zpravodajské jednotky newyorského policejního sboru, mi poradil: „Tak to odmítněte.“

„Znám dva borce, co tam byli,“ prohlásil Tony Savino.

„Co o tom říkají?“ zajímal jsem se.

„Nevím. Od té doby o nich nikdo neslyšel.“

To vyvolalo salvu smíchu. Policajti mají úchylný smysl pro humor.

„Já už jsem tam strávil měsíc v srpnu 2001,“ informoval jsem přítomné. „Pláže jsou nahoře bez. Úplně vás to rozseká.“

Smích.

„Johne.“

„Chlapi jsou v Jemenu chlapi a velbloudi jsou nervózní.“

„Prosím tě, už dost,“ vyštěkla Kate.

Tak jsem sklapnul.

Jenže Tony pokračoval: „Vážně, ti moji dva známí, co tam byli, říkali, že mimo americké velvyslanectví tam není nikde bezpečno. Vědí o tobě, kdo jsi, jakmile vystoupíš z letadla, a pokaždé, když se někam pohneš, máš na zádech terč.“

To už jsem věděl. A Kate to teď slyšela od někoho jiného než ode mě – jenže se nenechala zviklat. Je totiž tvrdohlavá. „Když nepojedeme my, bude muset jet někdo jiný,“ prohlásila.

S tím bylo těžké polemizovat. Jak jsem ovšem zjistil během svého minulého pobytu, problém vězel v tom, že jsme měli mrňavou americkou posádku v silně nepřátelském prostředí. Recept na katastrofu. Zeptejte se generála Custeru.

Pak jsme úplně změnili téma nebo jsem si to aspoň myslal, dokud Ed Burke nepožádal servírku: „Dám si velbloudí koule na špejli.“

Komedianti.

V neděli ráno jsme vstali pozdě a já jsem se nabídl, že udělám snídani. „Nemáš chuť na kyselé okurky se zmrzlinou?“ zeptal jsem se Kate.

„Cože?“

„Měla by ses přesvědčit, jestli nejsi těhotná, než zítra vyrazíme za Walshem.“

„Johne, já beru prášky.“

„Jasně. Tak co třeba míchaná vejce?“

Nasnídali jsme se, přečetli si *New York Times* a podívali se na několik ranních zpravodajských pořadů. BBC je vážně nejlepším zdrojem zpráv ze světa, na které Američané zvysoka kašlou, a my jsme tam přepnuli právě včas, abychom se dozvěděli, že v Jemenu zuří další občanská válka.

Nějaký kmenový vůdce na severu jménem Husajn al-Hútí se zřejmě snažil svrhnout vládu v Saná, vrátit k moci imáma a zřídit islámský fundamentalistický stát. Podle reportéra s britským přízvukem hodlal Husajn vypakovat ze země všechny cizince a bezvěrce a znovu v Jemenu zavést právo šaría. To nebyl špatný nápad. Myslím vykopnout cizince. Hlásím se jako první. Husajn chtěl také popravit dlouholetého diktátorského prezidenta, chlapíka jménem Alí Abdalláh Sálih. Husajn vypadal jako člověk, který zbavil fundamentalismus veškeré srandy.

Kate vypnula zvuk a obrátila se ke mně: „Neuvědomila jsem si, že je tam válka.“

„Tam je válka v jednom kuse. Vědělas, že v Jemenu je nejvyšší poměr zbraní na počet obyvatel na celém světě?“ Vysvětlil jsem: „Musí ty zbraně přece *nějak* využít.“

Neodpověděla, ale vycítil jsem, že ten rok v zahraničí v duchu přehodnocuje.

Jsme členy fitness centra na Třicáté deváté východní, a tak jsme tam strávili pár hodin, abychom spálili hovězí tuk od Michaela Jordana a vypotili červené víno.

Kate i já se udržujeme v docela dobré kondici a chodíme trénovat i na střelnici. Kdybychom dělali u FBI v úctárně, asi bychom se s něčím podobným neobtěžovali.

Po posilovně jsem dostal žízeň, a tak jsme zašli do místní hospody k Dresnerovi, kde znají mé jméno až příliš dobře.

Sedli jsme si ke stolu u okna a objednali si dvě piva kvůli rehydrataci.

„Chceš si teď promluvit o Jemenu?“ zeptala se mě Kate.

„Myslel jsem, že je to hotová věc,“ odvětil jsem.

„No... já se k tomu pořád přikláním, ale chci, abys jel se mnou.“

Ve skutečnosti chtěla, abych jí to rozmluvil. Moje role – pokud se ji rozhodnu přijmout – byla dělat toho špatného. Jenže já jsem nechtěl hrát ani tu roli, ani tu hru. Prohlásil jsem: „Jestli pojeděš ty, jedu taky.“

„Nechci, abys dělal něco, co nechceš.“

„Já chci dělat všechno, co chceš dělat ty, miláčku.“

„Tedy... možná bychom měli zvážit všechna pro a proti.“

Nenapadalo mě jediné pro, ale abych nezanedbal žádnou stránku věci, navrhl jsem: „Třeba by tvoji rodiče mohli přijet na dlouhou návštěvu.“

Zatvářila se trochu kysele a prohlásila: „Jestli to hodláš zlehčovat, tak já říkám, že bychom prostě měli jet.“

„Za mě v pohodě.“

Konec diskuse. No ne? No, ne. Takhle to nefunguje. „Podle mě to nemyslíš vážně,“ řekla Kate.

Paní Mayfieldová byla očividně na vážkách a já jsem byl zvolen, abych ji postrčil na jednu či druhou stranu. Mohl jsem celou tu záležitost rovnou na místě smést ze stolu, ale působilo mi to jakési zvrácené potěšení. Vždyť přece ještě v pátek byla do Jemenu celá hrr, jenže teď nastal drobný střet s realitou.

Kupodivu mě začaly napadat důvody, proč bychom *měli* jet. Žádné dobré důvody, ale přece důvody – nejpádnější z nich byl, že jako většina mužů někdy nechám manželku, aby udělala věc, od které jsem ji zrazoval, abych jí pak mohl s gustem naservírovat větu: „Já jsem ti to *řikal!*“ Úplně jsem se na tu chvíli těšil. Představoval jsem si, jak sedíme uprostřed pouště v přehřátém autě – možná s dírami po kulkách v chladiči a prostrřílenými pneumatikami – obklopeni domorodými beduíny s kalašnikovy. Zatímco vrážím zásobník do glocku, úkosem na ni pohlédnu a utrousím: „Já jsem ti to *řikal!*“

„Proč se tak culíš?“

„Ale... jenom mě napadlo... jak nádherná je poušť v noci. Spousta hvězd.“

Objevila se servírka a já jsem si objednal cheeseburger se slaninou, hranolky a další pivo. Kate si dala to-též. No co, vždyť život je krátký. „V Jemenu není moc piva ani vepřového,“ upozornil jsem ji.

„Jestli tam pojedeme, nechci za celý rok slyšet jedinou stížnost.“

„Já si nerad stěžuju.“

„To má být vtip – že jo?“

„Brblání je newyorská specialita. Je to druh umění.“

„Je to otrava.“

„Dobře. V Jemenu skuhrat nebudu. Stejně tam na tebe všichni kašlou. Nebo tě rovnou oddělají. Stížnost vyřízena.“

Potlačila úsměv.

„Představ si, že v Saná je alternativní divadlo, kde se už léta hraje muzikál s názvem *Frajeři a kozy*.“ Zanoval jsem: „Znám jednu kozu, ta má granáty...“

„Jsi pitomec,“ připomněla mi.

Po návratu do našeho drahého bytu jsme si dali kafe a chvíli se koukali na televizi. Na kanálu History dávali další dokument o konci světa, tentokrát o apokalypse podle předpovědi mayského kalendáře. 21. prosince 2012, abych byl přesný. Jenže neříkali, v kolik *hodin* k tomu má dojít. Nerad bych to zaspal.

Dostal jsem chuť na doutník, a tak jsem vyšel na balkon, zapálil si a zadíval se na město. Byla jasná chladná noc, měl jsem výborný výhled na jih a odsud ze třicátého čtvrtého patra jsem dohlédl až k sobě do práce. Kdysi jsme viděli i Dvojčata, a když zmizela, celé týdny se zvedal prach a pár týdnů nato se vysoko do nebe rozzářily dva světelné paprsky jako symbol obou mrakodrapů. A teď tam nebylo nic.

Kate za mnou vyšla v kabátě a druhý nesla mně: „Vem si to.“

Opravdoví chlapi při kouření doutníku na balkóně hubertus nenosí, ale já jsem si ho navlékl.

Chvíli jsme nemluvili a dívali jsme se, jak nad magickými světly ostrova Manhattan stoupá měsíc.

Nakonec Kate řekla: „New York mi bude hodně chybět.“

„O to víc ho oceníš po návratu.“

„Tohle evidentně není žádná běžná zahraniční mise. Tohle je něco důležitého. A Tom do nás vkládá důvěru, když po nás chce, abychom tu práci vzali.“

„To je velice lichotivé,“ přitakal jsem.

„A proto je tak těžké odmítnout.“

„Myslel jsem, že souhlasíme. Pokud ovšem chceš říct ne, je to snadné,“ prohlásil jsem. „Já jsem se upsal

k boji proti terorismu na domácí půdě. Nemám tím pádem žádnou právní ani morální povinnost odjet do Jemenu ani nikam jinam mimo území USA. Ty jsi v jiné situaci. Jestli máš teda pocit, že bys tam měla jet, půjdu s tebou.“

Zamyslela se nad tím a pak odpověděla: „Děkuju ti. Třeba to bude naše šance něco změnit. Dopadnout organizátora útoku na křižník Cole.“

„Přesně tak.“

Pohlédl jsem k obzoru směrem, kde stávala Dvojčata. Toho dne jsme oba ztratili pár dobrých kamarádů. A desetitisíce dalších lidí přišly o přátele, příbuzné a sousedy. Všichni jsme tenkrát byli zdrcení. Teď jsme naštvaní.

Kate chvíli mlčela a pak prohlásila: „Vážně bych tam bez tebe nejela.“

„Jela. Ale nepojedeš.“

Vešli jsme dovnitř a já jsem se uvelebil ve svém měkkém koženém polohovacím křesle La-Z-Boy. Po tom fotelu se mi bude stýskat.

Kate se stočila do klubíčka na pohovce s notebookem na klíně a oznámila mi: „Měl jsi pravdu – Jemen má nejvyšší počet zbraní na hlavu ve světě.“

„Je to typický dárek pro novorozence.“

„Je to nejchudší, nejzaostalejší a nejizolovanější země na Středním východě,“ pokračovala.

„A to je text ministerstva cestovního ruchu. Počkej, až si přečteš, co říkají kritici.“

„V posledních deseti letech se víc než stovka lidí ze Západu – turistů, badatelů a podnikatelů – stala obětí únosu pro výkupné. Některé zabili.“

Neodpověděl jsem.

„Věděl jsi, že Jemen je domovinou předků Usámy bin Ládina?“

„Jo. Taky je domovinou Nabíla as-Samada.“

„Koho?“

„Mého dnešního společníka u snídaně.“

„To byl Jemenec? Mluvil jsi s ním o Jemenu?“

„Jo. Říkal, ať tam nepiju vodu.“

Obrátila se zpátky k počítači a informovala mě: „Jemenu se přezdívá Země zapomenutá v čase.“

„To zní romanticky.“

„Ve starověku to byla Sábská říše – pocházela odtud královna ze Sáby.“

„Kde bydlí teď?“

„Je to biblická postava. Milenka krále Šalamouna.“

„Jasně. Když už stojíš, podala bys mi pivo?“

„Nestojím.“ Minutu nebo dvě si něco potichu četla z obrazovky a pak dodala: „Je to hnusná díra.“

„Kdy tě to poprvé napadlo?“

„Nikdy jsi o tom moc nemluvil, když ses odtud vrátil.“

„Nerad si stěžuju.“

Vymrštil jsem se z křesla a vytáhl z lednice dvě piva. Jedno jsem podal Kate se slovy: „Chápeš, že když Tomovi slíbíme, že pojedeme, a on nám pak sdělí další podrobnosti, už z toho nepůjde vycouvat.“

„Tom si myslí, že je to pro nás dobré, a já mu věřím.“

„Já ne. Tom zná jen část informací. O co doopravdy jde, se dozvíme až po příletu. Je to jako pohyblivý písek,“ dodal jsem.

„Já jsem pořád pro. Pokud mi ovšem slíbíš, že až tam dorazíme, neřekneš: Já jsem ti to říkal.“

„To je jediný důvod, proč tam jedu.“

„Ne, jedeme tam dopadnout člověka, který zorganizoval vraždu sedmnácti amerických vojáků.“

„Správně.“ Přitukli jsme si lahvemi a napili jsme se.

Kapitola 6

Pondělí ráno.

S Kate jsme dorazili do čísla 26 na Federal Plaza v osm nula nula.

Výtahy ve vestibulu jsou obehnané tlustými plexisklovými stěnami s plexisklovými dveřmi opatřenými bezpečnostním panelem. Vytukal jsem kód, který nás pustil dovnitř, a pozdravil jsem se s třemi ozbrojenými uniformovanými členy ostrahy, ve skutečnosti patřícími k policii FBI. Tomu služebně nejstaršímu, Larrymu, jsem podal svou vizitku, na níž jsem z rubu naškrábal informace o Nabílovi, a oznámil jsem mu: „Přijde za mnou jeden arabský gentleman. Měl by se objevit během dopoledne. Kdyby se opozdil nebo u sebe neměl pas, dejte mu pořádnou nakládačku, než přijdu dolů.“

Larrymu to připadalo vtipné. Kate, vzorná údernice FBI, předstírala, že nic neslyšela. Během jízdy výtahem ale prohlásila: „Tom má pravdu. Zámoří ti sedne líp.“

„Mně se tady sedí docela dobře.“

„Každá islámská organizace na ochranu občanských práv ve městě má v kanceláři vyvěšený plakát s tvou fotkou a vypsanou odměnou.“

„Jenom si dělám srandu,“ ujistil jsem ji.

„Jako když jsi praštil toho iránského diplomata OSN do rozkroku?“

„To on mě udeřil koulema do pěsti.“

Nakonec jsme dorazili do naší kanceláře ve 26. patře a rozdělili jsme se. Kate sedí v klecovém chovu FBI a já jsem na straně newyorského policejního sboru. FBI je osvícenější, i když jen díky slunci, poldové to zas mají blíž k výtahům.

Zavolał jsem na ICE. Imigrační a celní úřad sídlí ve stejné budově a úzce s námi spolupracuje. Vysvětlil jsem své známé Betty Alvarezové, že mám případného informátora a ten má problém s pracovním vízem. Nadiktoval jsem jí informace ze svého zápisníku a ona slíbila, že ho zkusí proklepnout v databázi. „Máš údaje z jeho pasu?“ zeptala se.

„Ne. Ale budu je mít, jestli se ukáže.“

„Dobře. Zavolej mi později.“

„Jo. A ty jsi tady legálně?“ zeptal jsem se jí.

„Johne, jdi do hajzlu.“

„Jasně. Díky.“

To dopoledne jsem se cítil trochu rozjařeně, nesporně díky osvobozujícím účinkům blížícího se vyhnanství na Sibiř.

Z pevné linky jsem zavolał Alímu Rasúlovi. Alím je policajt pracující pro operační skupinu. Narodil se v Iráku, ale v současnosti žije v Brooklynu a říká si Al.

Zvedl sluchátko a já jsem se ho zeptal: „Jsi dneska dopoledne tady?“

Zavládlo vteřinové ticho a pak se otázal: „To je Corey?“

„Jo. Jsi tu někde?“

„Johne, sedím přímo vedle tebe.“

„Dobře. Umíš arabsky?“

„Proč mi voláš telefonem?“

„Tohle je zabezpečená pevná linka.“

„Jsi zatracenej kretén.“

„*Žá?* To ty ještě pořád mluvíš do sluchátka.“

Zavěsil a nakoukl do mého kotce: „Co pro tebe můžu udělat?“

Vysvětlil jsem mu situaci s Nabílem a dodal: „Potřebuju, abys byl ve vyšetřovací místnosti.“

„Mám tlumočit?“

„Ne, Ale. Potřebuju jenom, abys mi ho přidržel, zatímco mu budu rozbíjet držku.“

Al se zdvořile usmál.

„V devět musím jít za Walshem,“ pokračoval jsem.
„Pokud se Nabíl objeví, zatímco budu u El Cida, mohl bys seběhnout dolů a vyzvednout ho?“

„Jistě.“

Informoval jsem ho: „Možná budu chvíli mimo město. Třeba by sis toho chlapa mohl vzít na starost.“

„Dobře. Kam jedeš?“ zeptal se.

„Střevní východ.“

„To je hanlivé označení.“

„Promiň. Jedu do prdele světa s názvem Jemen.“

„Měls průser?“

„Poslední dobou ne. To je povýšení,“ oznámil jsem mu.
Považoval to za vtipné. „A Kate?“ zeptal se mě.

„Ta jede taky.“

„To je dobře. V Jemenu platí, udělej si sám.“

„Fakt? Myslel jsem, že jsou tam pěkný kočky.“

„Kdepak, hlavu ztratíš kvůli chlapům.“

Když jsme měli za sebou všechny kulturní fórky a invektivy, poděkoval jsem Alovi, že se zúčastní pohovoru – dříve označovaného jako výslech –, a slíbil jsem mu, že mu za to z Jemenu přivezu krucifix.

Následující půlhodinu jsem strávil u počítače, procházel jsem své případy a aktualizoval je pro svého případného nástupce.

Kate přišla k mému stolu a oznámila mi, že je čas jít za Tomem.

Cestou výtahem do Tomovy kanceláře se mě zeptala:
„Pořád jsme pro?“

„Vždycky jsem chtěl jet do Švédska.“

„Je to Jemen, John.“

„Aha... tak to je něco jiného.“

Vystoupili jsme ve 28. poschodí – šéfové, žvásty a šlamastyky – a zamířili k Tomovým dveřím.

Už už jsem chtěl zaklepat a vejít, když Kate vyhrkla:
„Poslední šance.“

Zatukal jsem a prohlásil: „Ty to rozhodni. Překvap mě.“ Dodal jsem: „Vzpomeň si na Cole.“

Otevřel jsem dveře a vstoupili jsme.

Kapitola 7

Tom se zvedl za psacím stolem a přivítal se s námi. „Jaký jste měli víkend?“ zeptal se.

„Navštívili jsme Monetovu výstavu v Metropolitním,“ informoval jsem ho. A v sobotu v noci jsem si zapíchal. Co ty?

Pak nechal zdvořilosti stranou a zeptal se nás: „Jak jste se teda rozhodli?“

Kate se na mě ani nepodívala a prohlásila: „Bereme tu práci.“

Usmál se: „Dobře. Posadte se.“

Kolem konferenčního stolku stojí sedací souprava, kterou Tom používá pro významné návštěvy nebo pro lidi, se kterými potřebuje slušným způsobem vydrbat. Sedli jsme si s Kate do křesel obrácených k oknu, Tom se posadil na gauč a spustil: „Za prvé vám chci říct, že oceňuji vaši ochotu přijmout tuto zámořskou misi.“

A tak dál. Vyslechli jsme si krátký proslov, jaký pravděpodobně servíruje každému, kdo odjíždí do nějaké horoucí říti.

Přerušil jsem Tomovu rozlučkově-děkovnou řeč a zeptal jsem se: „Povíš nám, čeho se to týká?“

Předstíral, že ho ta otázka překvapila, a odpověděl: „Je to v kostce totéž, co už jsem vám říkal v pátek.“ Pak to rozvinul: „Jeden ze tří hlavních mozků, který stál za útokem na křižník Cole, je v Jemenu. Byl obžalován v nepřítomnosti. Stanete se součástí týmu, který po něm pátrá.“

„Co s ním máme udělat, až ho najdeme?“ otázal jsem se.

„Zatknete ho.“

„A?“

„A pak ho vydáme do Spojených států. Nebo možná na Guantánamo.“

„Fajn. Jenže jak jsem se dozvěděl během svého minulého pobytu a jak pravděpodobně víš, Tome, jemenská ústava výslovně zakazuje vydání jemenského občana z jakéhokoli důvodu – včetně terorismu a vraždy.“

„Ano... to je pravda. Ale dělají výjimky. A právě na tom bude pracovat Kate jako náš právní atašé.“

„Zatím ještě nikdy výjimku neudělili, ale dobrá.“ Jen pro pořádek jsem se ujistil: „Víš určitě, že nemáme toho chlapa zlikvidovat?“

„My lidi nevráždíme,“ informoval mě.

„My lidi nevráždíme,“ souhlasil jsem. „V Jemenu i jinde jsme už ale použili bezpilotní letouny Predator s řízenými střelami Hellfire k... řekněme... odsublimování asi padesáti až sta osob.“

„To je něco jiného.“

„Ti rozpuštění to jistě chápali.“

Tom se mnou začínal trochu ztrácet trpělivost a prohlásil: „Dám vám informaci, kterou byste jinak dostali až v Jemenu. Tenhle podezřelý je držitelem amerického pasu. Hlásí se ke dvojímu občanství – jemenskému a americkému. Takže ano, naše žádost u jemenské vlády na jeho vydání je podložená a opodstatněná.“ A ještě dodal: „My americké občany nezabíjíme.“

„Ale jo, pokud bojují na straně nepřítel. Navíc, jak víš, pokud ho zadržíme a předáme Jemencům, možná ho taky už nikdy neuvidíme.“ Připomněl jsem mu: „Některí z organizátorů útoku na křižník Cole byli dopadeni, skončili v jemenském vězení a pak jako zázrakem uprchli.“

Tom přikývl a poznamenal: „Nepředbíhejme událostem. Pěkně popořádku. Nejdřív musíme toho člověka zadržet.“

„Jasně. Takže abych to shrnul, my toho Jemence s americkým občanstvím najdeme, předáme ho jemenské vládě a budeme doufat, že nám ho vrátí.“

„Správně.“

„Můžeme ho aspoň mučit? Jenom malinko?“

„Nějaké další dotazy?“ zeptal se Tom.

Ozvala se Kate: „Jak se ten člověk jmenuje?“

„Jeho jméno se dozvíte po příletu. Vystupuje ale pod krycím jménem an-Nimr. Znamená to Panter.“

Zřejmě je mým osudem zaplétat se s Araby, kteří se pojmenovávají po kočkovitých šelmách. Posledně to byl Asad – Lev. Teď se objevil Panter. Doufám, že ta příští si bude říkat Mici.

Stejně jsem se nemohl zbavit pocitu, že nám toho Tom chce prozradit co nejmíň. Nebo toho moc neví.

Vzápětí to potvrdil: „Abych k vám byl upřímný, nemám z titulu své funkce důvodnou potřebu přístupu k informacím a vím jenom to, co vy. Hned po příletu budete plně informováni.“

Jelikož jsme měli s Kate brzy odjet na nebezpečnou misi do nepřátelské země, nabyl jsem dojmu, že můžu být k Tomovi beztretně trochu drzý a připomněl jsem mu: „V pátek jsi naznačoval, že to, co nám dneska řekneš, podléhá utajení, a jakmile se to dozvíme, budeme povinni úkol přijmout. Je to tak?“

Přikývl.

„Jenže jsme se nedozvěděli nic,“ konstatoval jsem. „Takže se teď můžeme klidně sebrat, vrátit se do práce a na celý Jemen zapomenout.“

„To asi můžete. Ale moc by mě to nepotěšilo. A vás taky ne.“

„Dobře, zkusme to jinak. Jak nebezpečná je ta mise na stupnici od jedné do deseti?“

Zamyslel se nad odpovědí a pak prohlásil: „Dopadnout významného vůdce al-Káidy je vždycky nebezpečné.“

„Od jedné do deseti.“

„Deset.“

„Protože?“

„To je snad jasné.“ Pak to jasné objasnil: „Budou ho hlídat, je na nepřátelském území, ví, že ho máme na mušce, a naše zdroje a prostředky v Jemenu jsou nedostatečné.“

„Jasně. A my ho neodpaříme řízenou střelou Hellfire, protože...?“

„Zřejmě proto, že ho chceme dostat živého. Vyslechnout ho.“

„Takže ve skutečnosti ho jemenským vládě nepředáme. Naším úkolem je zlikvidovat jeho ochranku a tajně ho propašovat ze země k výslechu.“

„Bližší informace obdržíte na místě,“ prohlásil Tom.

„Jak už jsem říkal, budete součástí týmu.“

„Kdo v tom týmu je?“ zeptala se Kate.

„Nemám tušení.“

Kate napadla důležitá otázka: „Pokud nás zadrží jemenská vláda, kdo nám přijde na pomoc?“

„Velvyslanectví. Oba budete samozřejmě mít diplomatickou imunitu.“

Miluju tuhle diplomatickou imunitu. Funguje asi v polovině případů, kdy vás načapají při porušování místních zákonů. V druhé půlce si velvyslanectví nedokáže vzpomenout na vaše jméno.

Myslím, že jsem pochopil jeden z důvodů, proč nás s Kate vybrali k účasti na této tajné operaci. Souviselo to s mým i s Katiným krytím. Oficiálně tam Spojené státy pouze pomáhaly jemenským bezpečnostním jednotkám při vyšetřování bombového útoku na Cole a naši zaměstnanci FBI, lidé jako já, pravidelně pendlovali do země a zpátky. Dokud nás nebylo moc a pobyt jsme zbytečně neprotahovali, jemenská vláda neměla nic proti působení Američanů na své půdě.

Většina Američanů zapojených do protiteroristické činnosti byla naoko přiřazena na velvyslanectví – tak jako Kate –, aby se jemenská vláda mohla veřejně tvářit, že se její země nestala americkou výspou ani spojencem. Nebýt toho bombového útoku na křižník Cole v adenském přístavu, neměli bychom v Jemenu nikoho kromě pár zaměstnanců velvyslanectví. Teď jsme ale strčili nohu do dveří – nebo v tomhle případě spíš Jemenci nechali velblouda, aby jim strčil čumák pod stan. Celého velblouda ale uvnitř mít nechtěli.

A ze všech výše uvedených důvodů tam CIA nebyla vítaná, ale pár důstojníků CIA se strpělo.

„Je do té operace zapojena CIA?“ zeptal jsem se Toma.

„To nepochybně zjistíte, jakmile tam dorazíte.“

„To nepochybně.“ Připomněl jsem mu: „Říkal jsi, že ten chlap je z al-Káidy.“

„Vážně?“ Tom kápl božskou: „Vlastně je vůdcem jemenské odnože nově vytvořené skupiny označované jako Al-Káida na Arabském poloostrově – AQAP.“

„Díky za informaci.“

Připomněl mi: „Tohle v tuto chvíli vědět nepotřebujete a ode mě jste to neslyšeli. Až tam dorazíte, dozvíte se víc, než vím já. Povím vám ale, že tenhle chlap je stíhaný za víc věcí než jen útok na Cole.“

„Například?“

„Obvyklé záležitosti. Vražda, únos, zločinné spolčení a tak dál.“ Tom dodal: „Před i po Cole zabil spoustu lidí – Jemenců, Evropanů a Saúdských Arabů. Většina teroristických činů v Jemenu vede k Panterovi.“

„Zatracenej ksindl,“ poznamenal jsem.

„Jeden z nejhorších,“ přitakal Tom. „A vlastizrádce.“

„Špinavej hajzl.“ Zeptal jsem se: „Je na jeho hlavu vypsaná odměna?“

„Ministerstvo spravedlnosti nabízí pět milionů.“

„To není špatné. Za mrtvého, nebo živého?“

„Obojí.“

„Kolik si z toho můžeme nechat?“

„Nic.“ Připomněl nám: „Každé dva týdny dostáváte výplatu.“

„Použije ministerstvo spravedlnosti peníze z té odměny na naši záchranu v případě, že nás unesou nebo skončíme v jemenském kriminálu?“

„V případě Kate se o to postarám,“ řekl a usmál se. „Ty si porad, jak umíš.“

Oplatil jsem mu úsměv. Tom *umí* být vtipný. Zvlášť když je ten fór na můj účet. „Bude se ti po mně stýskat?“ zeptal jsem se ho.

„Ne.“

Vstal a my s ním. „Nezapomeňte si dneska zajít do ordinace a zavolejte na cestovní oddělení,“ připomněl nám. „Požádal jsem právní odbor, aby vám pomohli se vším, co budete potřebovat. Také vám na Úřadu mezinárodních záležitostí domluvím termín školení na téma rozšíření kulturního povědomí.“

Panenko skákává. Jen to ne. Před minulou cestou do Jemenu se mi podařilo se z téhle čtyřhodinové přednášky ministerstva zahraničních věcí vyvlíknout, ale slyšel jsem o ní od ostatních kluků, kteří si to museli odsedět. „To je kruté, Tome,“ prohlásil jsem.

„Pro Kate je to povinné,“ sdělil mi, „ale vím, že to prospěje vám oběma.“ Uzavřel to slovy: „Do čtvrtka máte čas si dát do pořádku své soukromé záležitosti. Sejdeme se tady v pátek v deset dopoledne, kdy dostanete poslední pokyny a kontaktní adresy v Saná. Poletíte v pátek v noci. Nějaké dotazy?“

Kate ani já jsme žádné další otázky neměli, tak jsme si potřásli rukama a odešli jsme.

Cestou k výtahu Kate prohlásila: „Nemůžu uvěřit, že poletíme do Jemenu dopadnout jednoho z organizátorů útoku na Cole – vůdce al-Káidy v Jemenu.“

Znělo to vzrušeně, ale možná i trochu znepokojeně. Na jednu stranu to byla velká věc, obrovské plus pro kariéru a také velké vítězství pro domácí tým, kdybychom toho chlapa dopadli. Mělo to ale háček nebo spíš pořádný hák – můžou nás taky zabít nebo zajmout. Už dávno jsem se smířil s tím, že mě někdo může odkrouhnout. Ale padnout do rukou teroristům v zahraničí byl, jak se říká, osud horší než smrt.

„Johne? Ještě pořád jsi s tím v pohodě?“

Nezpomínal jsem si, že bych s tím byl někdy v pohodě. Rád ale zvedám hozené rukavice. A ještě pořád jsem byl vytočený z toho, jak mě i ostatní agenty FBI při minulém pobytu v Jemenu policie a její politická bezpečnostní složka vodily za nos. Při vyšetřování útoku na Cole to hrály na obě strany, nenechaly nás dělat naši práci a dávaly padouchům echo. Výborní spojenci. Spíš svině. Takže teď jsem měl šanci dát jim to pěkně vyžrat.

„Johne?“

„Existuje jedno staré arabské přísloví: Je lehčí nakopnout velblouda do koulí nežli polapit černého pantera, který tě kouše do prdele.“

„Máš takových průpovědek víc?“

„Obávám se, že ano.“

„A můžeš si je nechat pro sebe?“

„V arabštině možná znějí líp.“

„Bude to dlouhý rok.“

„Buď optimistka. Do roka už budeme dávno mrtví.“

Kapitola 8

Vrátil jsem se ke svému stolu a Al Rasúl mi oznámil, že už volal dolů, ale Nabíl se ještě neobjevil.

Bylo pořád brzo, takže zatím nebyl důvod posílat pro něj policejní auto. Přesto jsem Nabílovi zavolal na mobil a ihned se ozvala hlasová schránka – arabsky a anglicky. Nechal jsem vzkaz v angličtině a pak jsem podal telefon Alovi, který totéž namluvil arabsky, ale velice ostrým tónem. Vysvětlil mi: „Takhle mluví policie s občany na Střevním východě.“

„Jasně.“ Beztak byl Nabíl as-Samad v mém dnešním žebříčku priorit na posledním místě, ale člověk musí sledovat každou stopu, jinak se to, co opomenete, na beton vrátí a rafne vás to do zadnice. Ti, co se vyflákli na náznaky před jedenáctým zářím, vám to můžou potvrdit.

Podal jsem Alovi tužku a požádal jsem ho: „Přepiš mi arabský výraz pro pantera do normálního písma.“

„Pro pantera?“

„Jo. Velká černá kočka.“

Sebral mi ze stolu cár papíru a vysvětlil: „Existuje několik způsobů transliterace...“ Napsal *Numajr – Nimmar – Nimr* a pokračoval: „To poslední je asi nejběžnější přepis.“ Přečetl mi to nahlas.

„Nepotřebuješ kapesník?“

„Co je s panterem?“ zeptal se mě.

„Když ti to řeknu, budu tě muset zabít.“

„Můžu pro tebe dneska ještě něco udělat?“

„Jo, pokud se objeví Nabíl,“ řekl jsem a dodal: „Díky.“

Al je fajn chlap a dokáže stoicky snášet spoustu debilních keců. Taky ale umí člověka sprdnout na tři

doby. Když jste Arab a pracujete tady, musíte mít smysl pro humor – a hroší kůži. Napadlo mě, proč nepožádali Ala Rasúla, aby jel do Jemenu. No ne?

Zkontroloval jsem e-mail a našel vzkaz od Toma pro mě a Kate, že nás dopoledne očekávají v ordinaci a na právním oddělení. Ještě nikdy jsem neviděl státní zaměstnance takhle kmitat. Tom nás odsud chtěl vážně vyšoupnout, což u mě spustilo jisté paranoidní myšlenkové pochody, a v hlavě mi neustále naskakovalo slovo „postradatelní“.

V další zprávě mi Betty Alvarezová sdělovala, že o Jemenci jménem Nabil as-Samad nemá žádné informace. Požádala mě o údaje z jeho pasu a víza, jsou-li k dispozici. Odpověděl jsem: *Stále čekám, až se dotýčný dostaví.*

Použil jsem své heslo POS pro přístup k interním souborům v Automatickém registračním systému případů. Název případu jsem neznal, ale natukal jsem „USS Cole“, což mi poskytlo stovky výsledků, i když pravděpodobně nic, co už bych nevěděl. Zadal jsem „Panter“, což nepřineslo nic, a pak „Nimr“ – díky, Ale –, načež se objevil soubor s označením „Důvěrné“, za nímž následovaly řady X. Většinou člověk něco zjistí, dokonce i u důvěrných souborů, například kdy byl soubor naposledy otevřen nebo koho požádat o získání přístupu k jeho obsahu. To vše ale bylo evidentně nad mou platovou třídu. Viděl jsem pouze „Nimr“ a pak ta ikska. No, aspoň že si to Walsh nevymyslel.

Napsal jsem mu e-mail a požádal ho o přístup k souboru „Nimr“ na základě důvodné potřeby informací.

Po pár minutách mi odpověděl: *Tvoje důvodná potřeba informací počíná vstupem do Jemenu. P.S. Přestaň čmúchat.* To už vlastně nenapsal, ale vyznělo to tak.

Kate přišla k mému stolu a zeptala se: „Kam dřív? Na právní, nebo do ordinace?“

„K doktorovi. Musíme si nechat vyšetřit hlavu.“

„To by mohlo zabrat celý den. Nejdřív na právní.“

Zdejší právní oddělení FBI se obvykle zabývá případy, soudními příkazy, odposlechy, dokumenty a tak dále, a ne problémy zaměstnanců nebo jejich pracovními úkoly. Tohle však byl zvláštní případ a musel být vyřízen přednostně a urychleně.

Dali nám podepsat pár papírů, včetně nové dohody o zachování důvěrnosti a prohlášení týkajícího se výsledku pod nátlakem. Když jsem to podepisoval, utrousil jsem: „Jako ženatý muž jsem na výsledk pod nátlakem odborník.“

Nikdo se nezasmál.

Naše závěti už byly od minula uložené v evidenci a my jsme je jen překontrolovali, načež jsme dostali k vyplnění a podpisu plnou moc. Mladá právnička Jennifer, se kterou jsem se setkal už před svou první cestou do Jemenu, vysvětlila: „To je pro případ únosu nebo zmizení.“

„Takže tohle máme jenom ukázat únoscům?“ zeptal jsem se.

„Ne. Vy...“

Kate ji přerušila a objasnila mi to: „Pokud zemřeme, postarají se o naše záležitosti vykonavatelé závěti. Jestliže ale zmizíme nebo nás nezákonně uvězní, pak za nás musí někdo jednat – vypisovat šeky, platit účty a tak dál. Nemusí to být profesionální právník. Tys tohle posledně neřešil?“ zajímala se.

„Máš pravdu. Jmenoval jsem svým zplnomocněným zástupcem tebe.“

„Dobře. Tak se jmenujeme navzájem. Jenže... pokud nás potká stejný osud, budeme potřebovat náhradníka.“

Začínalo se to trochu zamotávat.

„Měl by to být rodinný příslušník,“ usoudila Kate a navrhla: „Co třeba můj táta?“

Jsem s ním vůbec příbuzný? Co když nás oba unesou nebo zmizíme, pak se dostaneme na svobodu a zjistíme, že tatík všechny naše prachy vrazil do své sbírky memorabilií na prvního ředitele FBI J. Edgara Hoovera?

„Johne?“

„Jo. Dobře.“ Stejně mě nedostanou živého.

Vyplnili jsme formuláře, podepsali je a Jennifer je notářsky ověřila.

Nakonec se Jennifer vytasila s našimi černými diplomatickými pasy, které ležely v sejfu od našich posledních fingovaných diplomatických misí do Tanzanie a Jemenu.

Jennifer nás informovala, že z ministerstva zahraničních věcí už volali na jemenský konzulát a naše víza by měla být v jednu hodinu připravena k vyzvednutí.

Do Jemenu moc Američanů nejezdí, takže touhle dobou už naši jemenští spojenci vědí, že k nim brzy dorazí John Corey s Kate Mayfieldovou. Třeba nám pošlou na letiště uvítací výbor.

Hlavou mi bleskla další myšlenka – týkající se rychlosti všeho toho papírování – a zeptal jsem se Jennifer: „Kdy z ministerstva zahraničí volali na jemenský konzulát ohledně našich víz?“

„Ve čtvrtek,“ odpověděla.

Vyměnili jsme si s Kate pohled. *Ve čtvrtek?*

S Jennifer jsme skončili a ona si závěrem posteskla: „Vy ale máte dobrodružný život. Kéž bych mohla jet taky.“

Taky bych radši, kdybys jela ty, Jennifer.

Když jsme kráčeli po chodbě, Kate utrousila: „*Čtvrtek?*“

„Ta páteční schůzka byla jen formalita. Jemen je naším osudem. Je to zapsáno v písku času.“

Žádná odpověď. Zjevně jí její přítel Tom nepotěšil. To je dobře.

Poznamenal jsem: „Mimochodem, procházel jsem registr případů a je tam soubor s názvem Nimr, což je arabský panter, a je přísně tajný.“

„Kdo nám může povolit přístup?“

„To tam nebylo uvedeno.“

„Divné. Zeptáme se Toma,“ navrhla.

„To už jsem udělal. Poslal mě s tím do Jemenu.“

Sjeli jsme výtahem dolů do ordinace, kde už na nás čekala mladá zdravotní sestra Annie.

Protože jsme s Kate měli odjíždět během pěti dnů, nemohli jsme si očkování rozložit na doporučený týden a milá Annie nás probodala jako panenky voodoo.

Dostali jsme osm injekcí – proti záškrtu, úplavici, tyfu, antraxu, spále a třem nemocem, o kterých jsem v životě neslyšel. Zvláště jsem si užíval dvě injekce do zadku. Annie nám oběma dala první lahvičku s léky proti malárii a doporučila: „Začněte je brát hned. V pátek ráno si přijďte na zbytek injekcí.“

„Kolik dalších nemocí může ještě vůbec existovat?“

„Například lepra.“

Jéžíš.

„Máte v sobě spoustu očkovacích látek, takže se vám později může udělat trochu nevolno,“ informovala nás.

„Můžu pít alkohol?“

„Jistě. Ale moc se nevzdalujte od toalety.“

Zašli jsme s Kate k jejímu stolu a ona zavolala na cestovní oddělení FBI na washingtonském ústředí.

Kate zapnula hlasitý odposlech a ozval se ženský hlas: „Cestovní oddělení, u telefonu Barrettová. Jak vám mohu pomoci?“

Kate řekla, že voláme z newyorské kanceláře a uvedla naše jména a čísla cestovního povolení.

Paní Barrettová odpověděla: „Vydržte... ano, tady jste. Saná.“

„Santa Ana,“ opravil jsem ji. „V Kalifornii.“

„Ne... Saná. V Jemenu.“

Kate zvedla sluchátko, čímž vypnula hlasitý odposlech, a řekla: „Píšu si.“

Chvilí poslouchala paní Barrettovou, udělala si pár poznámek, poděkovala, rozloučila se a zavěsila. Oznámila mi: „S American Airlines do Londýna, pak s British Airways do Káhiry a s EgyptAir do Saná. První třídou.“

„Nechce se mi věřit, že do Saná neletí žádné přímé spoje.“

„Letí. Z Káhiry.“

„Jak se ti hoši z brooklynského lahůdkářství dostávají tam a zpátky?“

„To teda fakt netuším,“ prohlásila. „Pokud chceš vážně letět přímo, tak dvakrát týdně odlétá vojenské dopravní letadlo ze základny vzdušných sil Dover v Marylandu. Jedno do Saná a jedno do Adenu.“

To bylo zajímavé. Vypadalo to, že jsme strčili frňák trochu hlouběji pod stan.

„Jestli chceme letět tímhle spojem, paní Barrettová nám to prověří,“ pokračovala Kate. „Čas i den odletu se průběžně mění.“

„Jo. Ať to zjistí. Možná bude zajímavé vidět, kdo a co se do Jemenu přepravuje.“ Touhle cestou taky pravděpodobně budeme pašovat Pantera z Jemenu. Příímý let letectva Spojených států amerických z Jemenu na Guantánamo. Expressní linka z prdele světa přímo do horoucích pekel.

Vrátil jsem se ke svému stolu a Al mi oznámil, že se Nabíl vůbec neukázal. Bylo čtvrt na jednu.

Al zavolal Nabílovi na mobil, ale opět se ozvala jen hlasová schránka a Al v ní nechal rozhořčený vzkaz. Zatelefonoval jsem do Georgeova lahůdkářství ve čtvrti Bay Ridge a mluvil s nějakým chlapíkem s přízvukem, který nebyl moc vstřícný. Al mi sebral sluchátko a ostře se na něj obořil arabsky, načež zjistil, že chlapík je Mexičan. Srandovní. Jaká skvělá země.

Al se nabídl, že mě do toho Georgeova lahůdkářství odveze, ale já jsem měl spoustu úkolů a Brooklyn nebyl na pořadu dne. „Najdi někoho z našich kluků v oblasti a požádej ho, ať proklepne tu provozovnu i adresu Nabílova bydliště,“ navrhl jsem.

„Ne, zajedu tam sám. Potřebuju odsud na chvíli vypadnout. Jak ten maník vypadá?“

„Zelené zuby.“ Popsal jsem ostatní Nabílovy charakteristické rysy a stručně shrnul naši krátkou konverzaci v lahůdkářství U Bena. „Mrkni se, jestli ten bufet není z nějakého důvodu pod dohledem,“ navrhl jsem. „Třeba máme fotky ze sledovacího zařízení.“

„To už jsem udělal. Nic.“

„Fajn. Díky, Ale. Máš u mě jedno.“

Mým dalším úkolem bylo zajít k samostatnému počítači, kde se budu moct připojit na internet. Z našich stolních počítačů to nejde, jinak bychom celý den hráli online hry. Vygooglil jsem si al-Káidu v Jemenu, našel pár odkazů na Nimra alias Pantera, a dokonce jsem na Wikipedii zjistil jeho pravé jméno – Búlus ibn ad-Darwíš. Není divu, že si ho změnil.

Některé z těch informací evidentně nebyly tak tajné, jak se Tom domníval. Ve skutečnosti existuje jen málo věcí, které se nedají vyčmukat ve virtuálním prostoru, když člověk ví, co hledá.

Pročetl jsem článek na Wikipedii. Búlus ibn ad-Darwíš alias Panter se narodil v Perth Amboy ve státě New Jersey 8. května 1965, což znamenalo, že v květnu mu bude třicet devět let, pokud se toho dožije. Takže to není naturalizovaný občan – doopravdy se tu narodil. Zajímavé.

Oba rodiče byli Jemenci, kteří se přistěhovali do Ameriky, ale žádné další informace tam o nich nebyly. Mrtví? Živí? Kde bydlí?

Malý Búlusek navštěvoval státní školy v New Jersey a v roce 1987 promoval na Kolumbijské univerzi-

tě v oboru ekonomie, čímž se stal teroristou s prestižním vysokoškolským vzděláním. Měl jít radši na Wall Street – stejná práce, lepší plat.

V jistém bodě se podle toho článku pan ad-Darwíš zradikalizoval a na začátku devadesátých let odjel do Jemenu.

Zbytek stati tvořila směsice faktů a spekulací o jeho působení v Jemenu, Saúdské Arábii a snad i Iráku. Byl odhalen jako jeden z organizátorů útoku na americkou válečnou loď Cole a také útoku na francouzský ropný tanker Limburg v Adenském zálivu.

Dotyčný ksindl byl dále obviněn z účasti na dvou nebo třech ozbrojených útocích na lidi ze Západu v Saná, Adenu a okolních oblastech, což mělo za následek řadu mrtvých a unesených. A když už byl rozjetý, jen tak mimochodem naplánoval dva raketové útoky – jeden na americké velvyslanectví v Saná a druhý na hotel Sheraton v Adenu. Oba byly zmařeny. Ten plánovaný útok na Sheraton mě zajímal, protože právě tam jsem minule společně s ostatními americkými zaměstnanci v Adenu bydlel. Říkali jsme té budově Pevnost Apačů.

Pan ad-Darwíš s několika kumpány byl v neposlední řadě zapleten do loňské přestřelky na hranicích Saúdské Arábie, která skončila smrtí šesti místních vojáků.

Sečteno a podtrženo, byl to parchant. Možná odvážný, možná fanatik a rozhodně kvůli něčemu našťvaný. Třeba si z něj kdysi ve škole utahovali.

Navíc jsem o tom chlápkovi nikdy neslyšel, a to znám spoustu teroristů jménem. Takže si ho drželi pěkně pod pokličkou. Proč? Pravděpodobně proto, že to byla výhradně akce CIA, a FBI o ní nebyla informovaná. Až doposud. Ústřední zpravodajská služba se s vámi baví jen tehdy, když vás potřebuje.

Pak jsem klikl na stránku amerického velvyslanectví v Saná a prošel si rubriku „Služby pro občany“ a „Doporučení“. Viděl jsem, že ministerstvo zahraničí má obavy

z Al-Káidy na Arabském poloostrově a vydalo varování před cestami do Jemenu z důvodu „možných útoků extremistů nebo extremistických skupin proti americkým občanům, zařízením, podnikům a zájmům“.

Počítám, že to zahrnovalo i velvyslanectví, včetně všech zaměstnanců a návštěvníků.

Na stránce velvyslanectví mě dále informovali, že „jezdit po silnicích mezi městy na území Jemenu může být nebezpečné“. Vážně? „Cestování mimo Saná je omezeno.“ Jasně. Právě tudy totiž ty silnice vedou. „Cestovat do kmenových oblastí na sever a východ od Saná je mimořádně nebezpečné a běžně zde dochází k únosům.“ Nejlepší je se celé zemi zkrátka vyhnout.

Objevila se tam také zmínka o probíhající občanské válce, o níž jsme se s Kate dozvěděli ze zpráv na BBC. Vůdce rebelů al-Hútí postupně získával moc nad větší částí severního Jemenu. Nešlo mi do hlavy, proč by někdo chtěl vládnout téhle rozesrané zemi.

Abych to shrnul, v čele Jemenu stál zkorumpovaný diktátor, zemi napůl ovládal vůdce rebelů a zbytek území řídili kmenoví náčelníci, kromě oblastí, kam pronikla al-Káida. Navíc se Rudé moře a Adenský záliv hemžily piráty. Naštěstí byli všichni sjetí kátem a bylo jim to fuk.

Přečetl jsem si poslední oznámení na stránce velvyslanectví, kde se uvádělo: „V případě nutnosti může být americké velvyslanectví v Saná dočasně uzavřeno nebo může přerušit služby veřejnosti z důvodu přezkoumání bezpečnostních opatření a jejich přiměřenosti.“

Při troše štěstí to tam zabalí dřív, než dorazíme na místo.

Klidně bych mohl strávit celý týden surfováním po internetu a získáváním informací o Jemenu, Al-Káidě na Arabském poloostrově a Panterovi, ale proč se zbytečně namáhat? Do soboty či neděle už stejně budu v břiše obludy.

Odhlásil jsem se z počítače a vrátil se ke svému stolu.

Kapitola 9

S Kate jsme se rozhodli zajít si na oběd do Frauncesovy taverny, kde se Washington loučil se svými důstojníky a kde se já teď rozloučím s Washingtonem.

Z čísla 26 na Federal Plaza jsme zamířili na Duane Street, kde od jedenáctého září platí v úseku mezi Broadwayí a ulicí Lafayette zákaz vjezdu na základě teorie, že by mi někdo mohl chtít pod oknem odpálit bombu umístěnou v autě.

Od toho dne se vlastně celý Dolní Manhattan stal hlídanou zónou, a i když to moc neruší, je to opruz. Lépe řečeno, je to neustálá připomínka toho, že ti parchanti udělali z Ameriky frontovou linii. Možná teda nebude od věci seslat teď válku na ně, ať vědí, zač je toho loket.

Dorazili jsme do Frauncesovy taverny, která funguje asi od roku 1762. Od té doby tudy proteklo hodně grogu.

Hosteska nás uvedla ke stolu v přeplněné hlavní jídelně. Klientelu tvořili většinou přespólní, kteří se chtěli pochlubit sousedům kdesi v Horní Dolní, že obědvali u stejného stolu, kde George Washington zarazil dřevěný sekáček do skopové kotlety.

Maje na paměti varování sestry Annie ohledně míchání alkoholu s vakcínami, objednal jsem si sodu a k tomu zvláště panáka skotské. Bude to fungovat? Kate si dala kolu a omrkli jsme jídelní lístek. Nejtradičtější americká kuchyně. „Asi si dám grenadýrmarš,“ prohlásil jsem.

„Prima.“

Objednali jsme si – já filírovaný steak a Kate salát pro slečinky.

K tomuto místu se váže ještě jedna historická událost, kterou ve většině průvodců nenajdete, zato se vyskytuje v Automatickém registračním systému případů – v lednu 1975 tady skupina portorikánských separatistů odpálila v době oběda bombu, šest lidí při tom zabila a přes padesát zranila. Nevím přesně, co se tím snažili naznačit, ale ten útok šokoval město i celý národ, který tenkrát ještě nebyl zvyklý na terorismus na americké půdě.

Právě tato událost spolu s některými dalšími činy portorikánských separatistů, Irské republikánské armády a Černých panterů vedla k založení Protiteroristické operační skupiny v New Yorku v roce 1980.

Dnes se ohnisko zájmu přesunulo a Panter, po kterém pátrám, je Arab. Jenže není tady – je v Jemenu, kam se dostal přes New Jersey a Kolumbijskou univerzitu. Je těžké tomu porozumět. Dokážu pochopit teroristy narozené v cizině, ale hlava mi nebere to narůstající množství muslimů pocházejících z Ameriky, kteří přeběhli do islámských zemí, které v životě neviděli, a vytáhli do války proti Spojeným státům. Co má *tohle* všechno znamenat?

„Na co myslíš?“ zeptala se mě Kate.

„Na to, jak to tady Ozbrojené síly národního osvobození málem vyhodily do vzduchu. A taky jsem přemýšlel o Panterovi. Věděla jsi, že se narodil i studoval v USA?“

„Jo. Šla jsem na internet po tobě.“

„Proč se člověk, který vyrůstal v relativním blahobytu, ve svobodné společnosti a navštěvoval jednu z nejlepších univerzit ve Státech, rozhodne odjet do zaostalé a nebezpečné země, kterou jeho vlastní rodiče opustili, a tam se zapojí do teroristické činnosti proti své vlasti?“

„Až na to kápneš, dej mi vědět.“

„Jenže my musíme přijít na to, proč ten tavicí kotel různých kultur nefunguje. Něco není v pořádku s naším způsobem myšlení – nebo s jejich způsobem myšlení.“

„Možná obojí,“ poznamenala Kate. „Souvisí to s džihádem, ale ten to plně nevysvětluje. Ještě děsivější ale je, že o tomhle všem přemýšlí John Corey. Kam se poděl ten člověk, co říkával, shodte na ně atomovku?“

„Víš... když už jedeme do Jemenu hledat toho islámského teroristu amerického původu, rád bych mu trochu pronikl do hlavy,“ vysvětlil jsem. „Může nám to pomoci.“

„Může, pokud se nám to povede.“

Na okamžik jsem se zamyslel a pak jsem dodal: „Když jsem dělal na vraždách, hodně jsme využívali psychologické profilování pachatele, hlavně u sériových vrahů, a bylo to dost užitečné. Tohle je ale něco jiného. Běžný zločinec je obvykle tupec, ale má tolik filipa, že se nechce nechat zabít nebo zabásnout. Jenže těmhle lidem je ukradené, jestli zemřou. Odpálí na sobě bombu. Vrazí letadlem do budovy. Pak jdou do ráje, kde je čeká víno a panny. My to máme obráceně. Chlast a ženské si užijeme tady, pak skončíme v pekle a tam na nás čekají další.“

„Teologie asi nebude tvou silnou stránkou.“

Jídlo nám přinesli ve chvíli, kdy mi zazvonil mobil. Ozval se Al: „Náš milý Nabíl dneska nepracuje a těch dvacet Jemenců, co bydlí na jeho adrese, ho od soboty nevidělo. Mobil nebere. Kontroluju ještě místní šíša bary, pokoutní modlitebny, další bufety a tak dál.“

„Proklepni taky pár hampejzů.“

„To je rozkaz?“ zeptal se Al a pokračoval: „Nabíl v tom lahůdkářství pracoval jenom týden a nikdo o něm nic neví, ani o jeho příbuzných nebo známých. Třeba sem právě přijel, rozhovor s tebou ho vystrašil a radši zdrhnul,“ spekuloval Al.

„Tvrdil, že je tady normálně zaměstnaný,“ namítl jsem.
„No tak možná dělal někde jinde. U George ho nikdo pořádně nezná.“

„Možná ti lidi lžou, Ale.“

„*Mně* nelžou, John. Lžeš – zhebneš.“

„Jasně.“ Potřebujeme víc lidí jako Al Rasúl. Já jsem příliš mírný na obvykle nespolutracující komunitu ze Středního východu. Ačkoliv... mírný asi nebude to správné slovo.

Al pokračoval: „Požádal jsem, aby na jeho byt i pracoviště nasadili sledovací skupinu a aby lokalizovali jeho mobil. Mezitím budu prověřovat okolí.“

„Dobře.“

„Něco na tom smrdí.“

„Možná máš recht,“ souhlasil jsem.

„Uvidíme se na základně.“

Zavěsil jsem a Kate se zeptala: „Co se děje?“

„Můj Jemenec se vypařil.“

„Neboj. Víím, kde jich najdeš celou hromadu.“

Po obědě jsme zajeli taxíkem na jemenský konzulát na Padesáté první východní nedaleko OSN.

Kanceláře jemenské mise při Organizaci spojených národů by nevyhrály žádnou architektonickou soutěž, i když zdi konzulátu zdobily velmi pěkné turistické plakáty s velkolepou scénérií a šťastnými lidmi, z nichž žádný netřímal kalašnikov.

Dnes jsme byli zřejmě jediní zákazníci, i když jindy jsou kanceláře dozajista obležené nedočkavci, co chtějí vycestovat do Jemenu.

Na recepci seděl muž středního věku, což mi připomnělo, že v Jemenu se ženy moc nedostanou z domu. Přednesl jsem naši záležitost, muž nám odebral pasy a na pár minut zmizel – dost dlouho na to, aby je okopíroval –, načež se vrátil s dalším mužem středního věku, který se představil jako Habíb. „Kdy a jakým způsobem se hodláte dopravit do Jemenu?“ zeptal se mě.

Nic mu do toho nebylo a dobře věděl, že by Američanům s diplomatickým pasem podobné otázky klást neměl.

„Čekáme na cestovní příkaz,“ odpověděl jsem.

„Ano? Ale požadovali jste víza nejpozději do středy.“

„Přišli jsme si sem vyzvednout víza – ne odpovídat na otázky,“ informoval jsem ho.

To se mu nelíbilo, ale přešel to, zalistoval v pasech a porovnal naše fotky s obličejí. Obrátil se ke mně: „Vidím, že už jste v Jemenu byl.“

Neodpověděl jsem.

Pohlédl na Kate, ale nepromluvil na ni. Pak se mě zeptal: „Plánujete letět do Saná, nebo do Adenu?“

„Plánuju odsud do dvou minut vypadnout i s vízem.“

Neodpověděl, ale něco zahuhlal směrem k recepčnímu, který položil na přepážku dva vyplněné vízové formuláře. Přelétl jsem je pohledem. Moje vízum platilo pětadvacet dní a to Katino bylo na dobu neurčitou. V obou jsme byli uvedeni jako zaměstnanci amerického velvyslanectví s diplomatickým statutem. Účelem naší návštěvy byly vládní záležitosti. O honu na Pantera ani zmínka.

Všiml jsem si, že v rámci bezpečnostních opatření zfalšovalo ministerstvo zahraničních věcí adresu našeho bydliště a uvedlo tam Federal Plaza 26. Jako kontaktní adresa v USA se uvádělo ministerstvo zahraničních věcí ve Washingtonu. Fajn, až na to, že zkrácené informace v žádosti o vízum mohly mít za následek zbavení nebo aspoň ohrožení diplomatické imunity, pokud bychom se v hostitelské zemi dostali do nějakých potíží. Tím se ale začnu trápit, teprve až v Jemenu k nějakému problému dojde. Nebo hodím ty starosti na hlavu našim přátelům z ministerstva zahraničních věcí. Já jsem na diplomatické misi. No ne?

Všechno ostatní se zdálo být v pořádku, a tak jsme s Kate podepsali víza včetně dvou kopií. Recepční

orazítkoval formuláře, pak nám vrazil štempl do pasu a Habíb mi sdělil: „Je to bezplatné. Diplomatická pozornost.“

To oni by měli platit *mně*, že jedu do Jemenu.

Vyšli jsme z konzulátu, mávli na taxík a vrátili se do čísla 26, mého druhého domova.

Do pěti odpoledne už jsme měli v počítači aktualizované všechny naše případy a rozeslali jsme přátelům a kolegům maily, kde jsme jim oznamovali náš blížící se odjezd do Jemenu.

Většina odpovědí nám přála hodně štěstí a pár jich naznačovalo, že jsme se snad museli zbláznit.

Vrátil se Al a informoval mě, že při pátrání po Nabílu as-Samadovi mu nepřálo štěstí a že podle Jednotky pro analýzu komunikačních prostředků nevysílá Nabílův mobil žádný signál. Al prohlásil, že vypracuje zprávu a zjistí, co s tím šéfové budou chtít dělat, a já jsem mu potvrdil, že bych si počínal stejně.

Podstatné bylo, že Nabíl as-Samad se nevyskytoval na horních příčkách žebříčku hledaných osob. Informátoři, ať už ze Středního východu, či odjinud, jsou notoricky nespolehliví a obvykle lžou. Občas tihle hoši taky hrají dvojí hru, takže mě napadla zajímavá myšlenka, že pan as-Samad má kromě práce v lahůdkářství ještě vedlejšák a chtěl si mě jenom omrknout. Možná si mě i vyblejsknul na památku.

Jak předpovídala Annie, oběma se nám udělalo trochu šoufl, a tak se Kate Antraxová s Johnem Tyfem odebrali domů.

Po návratu do bytu se Kate převlékla do pyžama a zasedla k internetu. Já jsem přepínal televizní stanice. Kanál History vysílal pořad o psovi Adolfa Hitlera.

Kate mě informovala: „Podle webových stránek jemenského Úřadu pro propagaci cestovního ruchu je

Jemen, cituju, dosud neobjevený klenot Arábie. Skutečný Jemen je tak málo známý, že pro cestovatele je každá cesta po jeho území téměř vždy nádhernou objevitelskou výpravou.“

„Bacha na to téměř.“

„Závody velbloudů patří k oblíbeným tradičním sportům Arabů a samozřejmě i Jemenců, jelikož Jemen je kolébkou arabského národa,“ pokračovala Kate ve čtení.

„Myslel jsem, že pocházejí z Brooklynu.“

„Při paraglidingu,“ předčítala, „jako v legendě o chánu Sulejmánovi, který se svým ptákem přeletěl přes celý Jemen, aby navštívil královnu ze Sáby, překonáte hory a moře a pokocháte se krajinou z výšky.“

„Jako bezpilotní letouny Predator.“

„O těch tady nic nevidím.“

„A o útocích al-Káidy ze zálohy?“

„Možná to bude pod pěší turistikou.“

„To je fakt. Co bude k večeři?“

„Pilulka proti malárii.“

Sezobli jsme antimalarika a podívali se na opakování sitkomu *Miluji Lucy*. Vážně mohl být svět takhle jednoduchý?

Kapitola 10

Tom Walsh dodržel slib a domluvil nám na Úřadu mezinárodních záležitostí ministerstva zahraničních věcí termín školení na rozšíření kulturního povědomí. Úřad sídlí přímo tady v šestadvacítce, což je praktické, ale přesto to byl opruz.

V úterý v osm ráno jsme se setkali s panem Buckminsterem Harrisem – kde ti zazobaní anglosaští protestanti berou taková jména? – v malé zasedačce bez oken. Pan Harris nás požádal, ať mu říkáme Bucku, a vybídl nás, abychom se posadili.

Buckminster Harris byl dobře oblečený gentleman kolem šedesátky a tipoval jsem, že během své dlouhé a jistě významné kariéry na ministerstvu zahraničních věcí viděl kus světa. Tohle byla nejspíš jeho poslední štace před odchodem do zaslouženého důchodu v nějaké noblesní enklávě pro vysloužilé prominenty na severovýchodě země, kde bude psát memoáry pro Yale University Press. Zatím tady ale musel celé dopoledne dřepět se mnou a já s ním.

Tenhle týden zřejmě odjížděli do Jemenu pouze dva lidé – Kate a já –, takže studijní skupina byla malá a intimní. Kate samozřejmě měla poznámkový blok, takže jsem nakonec ani nepotřeboval ten, co jsem zapomněl doma.

Na zdi visela barevná mapa Jemenu a na stole ležely informační letáky ministerstva zahraničních věcí, které si určitě nezapomenu vzít.

Pan Harris se posadil do čela stolu a spustil: „Takže vy jedete do Jemenu?“

Proč bychom tady jinak byli?

„Byl jsem tam během občanských válek,“ oznámil nám.

„Kolik jich bylo?“ vyzvídala jsem.

„Několik.“

„Aha. Kdo vyhrál?“

„Sever,“ odpověděl.

„To je dobře. Ne?“

„Jih byl marxisticky orientovaný.“

„Na Karla, nebo na Groucha?“

Uchechtl se a pokračoval: „Sever je kmenový, zůstává a fundamentalistický.“

„To jsem rád, že zvítězili ti hodní.“

Myslel jsem, že si mě Buck vezme na chodbu a dá mi kartáč, ale on se jen usmál a utrousil: „Říkali mi o vás.“

Fakticky?

„Vyrozuměl jsem, že už jste v Jemenu byl.“

„Správně. Krátký pracovní pobyt. V roce 2001.“

„Tam se nikdy nic nemění, jedině k horšímu.“

„Už se těším, až ten pokrok uvidím.“

Znovu se usmál a dodal: „Je to země, kterou můžete milovat i nenávidět zároveň.“

Ve skutečnosti je to země, kterou budete z celého srdce nesnášet. Byla to ale Buckova přednáška a já jsem nechtěl být jako ti otravní studenti, co někde pobýli měsíc a teď se snaží učitele ohromit svými světobornými postřehy.

Buck pokračoval svou snobskou dikcí typickou pro absolventy elitních univerzit: „Hlavní město Jemenu je Saná. Jižní Jemen, který se také označuje jako Adan s A, má hlavní město Aden s E.“

Známé také jako Prdel světa s velkým P.

Buck pokračoval ve výkladu: „Země byla sjednocena v roce 1990 po další válce, kterou vyhrál sever, ale na jihu jsou stále aktivní separatisté snažící se vrátit k moci imáma jako vládce v Saná.“

Kate si přestala dělat poznámky a doplnila: „Vedení vojenským diktátorem Husajnem al-Hútím.“

Bucka potěšilo, že má ve třídě aspoň jednoho bystrého studenta, a usmál se: „Ano, velmi dobře. Vidím, že jste si dělala domácí úkoly.“

Sakra, koho tohle zajímá? Nejedu si do Jemenu hledat kámoše ani diskutovat o politice. Jedu tam zlikvidovat jednoho hajzla, co si o to koleduje. Pardón – vlastně dopadnout hlavního podezřelého v případě bombového útoku na Cole a vrátit ho do rukou americké spravedlnosti. Možná bych se tady přesto mohl dozvědět něco užitečného. Ale spíš ne.

Buck pak krátce pohovořil o al-Hútího rebelech a kmenových válečných vůdcích. Poslouchal jsem jen na půl ucha. Váleční dobrodruzi jsou zajímaví. Chtěl bych být válečným dobrodruhem.

„V zemi je asi tucet beduínských kmenů, které vládnou na svém území,“ pokračoval Buck ve výkladu. „A aby těch politických a sociálních rozdílů nebylo málo, máme tu dnes ještě al-Káidu, která získává vliv v některých městech a vesnicích.“ Nakonec to shrnul slovy: „Jemen je zkrachovalý stát.“

Pravda. Tomu už ani atomovka nepomůže.

Buck stručně zrekapituloval dějiny Jemenu, které většinou pozůstávaly z občanských válek, revolucí a invazí. Jednu dobu patřil Adan pod britskou koloniální správu, než Britové po další válce v šedesátých letech minulého století zemi opustili. „Na jihu uvidíte některé pozůstatky po britské nadvládě, například sochu královny Viktorie v Adenu, kterou Jemenci z nějakého důvodu nechali stát. Fundamentalisté ji často zahalují závojem.“

Tu jsem vlastně viděl, když jsem tam byl. Myslel jsem, že je to socha Eltona Johna v ženském převleku.

„Po odchodu Britů se v Jižním Jemenu rozšířil marxismus, čímž se stal jedinou arabskou komunistickou

zemí na světě. V Adenu dodnes najdete stopy po tehdejší přítomnosti bolševiků, například ošklivou architekturu, vodku z černého trhu a ruský noční klub, kde vystupují ruské striptérky a prostitutky.“

Adresa?

Buck pokračoval: „Během tohoto období došlo k sérii válek mezi severem a jihem prostřídáných rozhovory o znovusjednocení. Po rozpadu Sovětského svazu Rusové odjeli, došlo ke sjednocení, pak si to ale jih rozmyslel a rozpoutal novou válku za odtržení, která skončila neúspěchem a vedla k současnému opětovnému sjednocení.“

Takže teď jsme u levého, nebo u pravého mantinelu?

„V té době jsem byl právě v Saná a Adenu,“ sdělil nám Buck. „Bylo to velice krvavé období a jizvy zůstávají. Jemenci si na válku zvykli, což vedlo k jakési celonárodní psychóze a z Jemenu se stal ozbrojený tábor.“

Letmo jsem pohlédl na Kate, které zřejmě začínalo docházet, že Jemen není Švýcarsko Středního východu.

„Během první války v Perském zálivu se Jemen postavil na stranu Saddáma Husajna, což rozhněvalo jeho velkého a silného souseda Saúdskou Arábii. Saúdští Arabové jim to oplatili vyhoštěním několika stovek jemenských dělníků.“

Kteří jsou teď v Brooklynu.

„Mezi Saúdskými Araby a Jemenci v současnosti probíhají hraniční spory,“ pokračoval Buck. „Mají totiž dlouhou společnou hranici, která zahrnuje oblast Rub al-Chálí, jíž se říká Pustá končina. Je to neobydlené území tvořené vyprahlou pouští a tekutými písky. Patří sem i pohraniční provincie Hadhramaut, což znamená Místo, kde přichází smrt.“

Jemenský úřad cestovního ruchu by měl vážně uvažovat o přejmenování. Už Pustá končina není žádná výhra, ale Přicházející smrt tomu nasazuje korunu.

Zeptal jsem se Bucka: „A ten, kdo v hraničních sporech prohraje, si musí to území nechat?“

„Je tam ropa,“ odpověděl Buck. „Je to děravá, špatně vymezená hranice, kudy pravděpodobně přechází AQAP, Al-Káida na Arabském poloostrově.“

Přesně tak. Možná právě tam probíhala přestřelka Pantera se saúdskoarabskými vojáky. Ještě že jsem tam nemusel jet. No ne?

„V našem stručném historickém přehledu se nyní dostáváme k bombovému útoku na křižník Cole v říjnu 2000,“ oznámil Buck. „Od té doby, jak dobře víte, se Spojeným státům podařilo v Jemenu získat opěrný bod, je ale velice vratký a naše mise zde může ze dne na den skončit, pokud Jemenci změní názor nebo vládu.“

To by bylo pěkné.

Buck vyndal z aktovky zdobenou zakřivenou dýku, vytáhl ji z pouzdra a prohlásil: „Tímhle vám můžu podříznout krk.“

Jedině pokud dřív nevytáhnu bouchačku, Bucku.

Usmál se a dodal: „Ale jen když mi tady budete usínat. Tohle se nazývá džambíja a nosí ji u sebe většina mužů v Jemenu. Džambíju si můžete koupit u stánku se suvenýry asi za tři babky, ale dýky vyráběné řemeslníky mohou stát i několik tisíc dolarů. Takle je starožitná s rukojetí z rohu nosorožce vykládanou polodrahokamy a má hodnotu asi pět tisíc dolarů. Podle posledního majitele s ní bylo zabito nejméně šest lidí. Nikdy žádného muže nežádejte, aby vám džambíju ukázal,“ nabádal nás Buck. „Muž vytáhne dýku z pouzdra pouze v případě, kdy ji hodlá použít. Existuje jedna stará arabská válečná píseň.“ Nezpíval, ale zarecitoval: „S prostou šavlí jemenskou strašný jezdec pádí v dál a to ostří zdobí jen vruby, jež boj vykoval.“

Jo. Ty verše už jsem jednou slyšel od chlapíka jménem Gabe Haytham, amerického Araba u operační skupiny, když jsem pracoval na případu Lva.

Buck se mezitím rozpovídal o náboženství – devadesát osm procent obyvatel jsou muslimové a zbytek tvoří křesťané, židé a hinduisti. Poučil nás: „Před vznikem Izraele v roce 1948 vláda v Saná tolerovala židy, kteří jsou součástí národní historie od dob krále Šalamouna a královny ze Sáby. Mnozí Jemenci byli před příchodem islámu ve skutečnosti židi.“

To možná vysvětluje ta jemenská lahůdkářství v Brooklynu.

„Po osmačtyřicátém uprchla většina židů do Izraele,“ pokračoval Buck. „Jemenská ústava sice naoko zajišťuje náboženskou svobodu menšin, ale nezůstaly tu žádné kostely ani synagogy, kde se můžete zúčastnit bohoslužby. Jako ve většině islámských zemí je přechod muslima na jiné náboženství zakázaný a trestá se obvykle smrtí. Nesnažte se nikoho obracet na svou víru,“ varoval nás. „Je to těžký zločin. Můžete však citovat ze Starého i Nového zákona, které muslimové považují za posvátné texty. Snažte se ale naučit i pár pasáží z Koránu.“

„Pár masáží?“

„*Pasáží*, pane Corey.“

„A jo.“

„Jemenci mluví arabsky, včetně historických dialektů. Jemenská arabština je považována za nejčistější formu tohoto jazyka – kvůli izolaci země se tisíce let nezměnila. Mnoho jazykozpytců zabývajících se arabštinou, včetně lidí ze Západu, jezdí do Jemenu studovat jazyk. Jemenskou arabštinu můžete brát jako shakespeareovskou angličtinu, i když je mnohem starší.“

„Umíte arabsky?“ zeptal jsem se Bucka.

Odpověděl mi v arabštině a já jsem prohlásil: „To se vám lehko říká.“

Kate mě omylem kopl pod stolem.

„Sex,“ řekl Buck.

Zbystřil jsem.

„Sex,“ zopakoval. „Všichni víme nebo si myslíme, že víme, jaký mají muslimové vztah k sexu, proto nebudu opakovat všechno, co jste už slyšeli, a jenom to shrnu. Sex mimo manželství je zakázaný a nevěra se může trestat smrtí.“

„Jasně. K čertu s rozvodovými právníky. Dejte si nabrousit džambíju.“

Buck se usmál a řekl: „Šťastně sezdaný pár by to nemělo trápit.“

Pravda, přesto jsem se musel zeptat: „Dostanou chlapci trest smrti za to, že zahýbají?“

„Obvykle ne, ale...“

Kate ho přerušila: „U mě jo.“

„Jen se ptám.“

Buck pokračoval v přednášce: „Homosexualita se často trestá smrtí, ale znásilnění se mnohdy řeší finančním vyrovnáním s rodinou oběti. Pokud ovšem pachatel trvá na tom, že pohlavní styk byl dobrovolný, což tvrdí vždycky, tak pokud oběť nepřivede čtyři svědky, kteří dosvědčí opak, může se stát, že ji její příbuzní zabijí. Říkají tomu vražda ze cti.“

Jistě, tohle všechno jsme věděli, přesto bylo alarmující to slyšet.

Pak pohovořil o manželství a rodině: „Polygamie je podle islámských zákonů legální a muž může mít až čtyři manželky, ale v Jemenu není mnohoženství běžné.“

„Proč ne?“ zeptala se Kate.

Protože který chlap touží po tom, aby mu čtyři ženské přikazovaly, ať vynese smetí?

„Protože,“ odvětil Buck, „si většina mužů nemůže dovolit víc než jednu manželku.“

Většina mužů, Bucku, si nemůže dovolit *ani jednu* manželku.

„Většina sňatků je domluvených.“

„Mají internetovou seznamku?“ zeptal jsem se.

„Jo, ale ženy na fotografiích jsou kompletně zahalené a nemají žádné koníčky, práci ani vzdělání.“

Vtipné. Buck mi byl sympatický. Dokonce i Kate se zasmála.

„Podle místních zvyků se za ideální manželství považuje sňatek mezi bratrancem a sestřenicí.“

Jako v Kentucky.

„Ženy jsou považovány za podřízené a musí sloužit svým otcům, manželům, bratrům, a dokonce i potomkům mužského pohlaví.“

Možná to nakonec bude dobrý rok.

Buck pokračoval: „Jemenská ústava hlásá, že ženy jsou rovnoprávné mužům, ale přitom obsahuje řadu principů práva šaría, které tuto rovnost popírají. Například u soudu se svědectví jednoho muže rovná svědectví dvou žen.“

Má žena-právníčka se zeptala: „Jak to můžou označit za rovnocenné?“

Vytasil jsem se s odpovědí: „Buck ti to právě vysvětlil. Jedna se rovná dvěma. Spočítej si to.“

Dostal jsem další kopanec. Syndrom neklidných nohou?

Dozvěděli jsme se, že Jemenci mají nejvyšší porodnost ze všech arabských zemí – šest až deset dětí není žádnou výjimkou –, takže se evidentně něco děje, když se ty závoje sundají.

Buck také řekl: „Právě probíhá populační exploze a dnes máme přes dvacet milionů Jemenců, většinou mladých, v malé zbídačené zemi s omezenými přírodními zdroji. Je to demografická časovaná bomba, která hrozí výbuchem, a většina analytiků předpovídá během deseti let sociální nepokoje. Pozorujeme to už dnes.“

Vzpomněl jsem si na Nabíla a podotkl jsem: „Další jemenská lahůdkářství v Brooklynu.“

„Skutečně existuje vysoká emigrace do Ameriky, západní Evropy i do států na Arabském poloostrově bohatých na ropu, což pro Jemen slouží jako pojistný ventil a je zdrojem peněz zvenčí,“ souhlasil Buck. „V zemi však zůstávají miliony nezaměstnaných mladíků.“

Ano. Vzpomínal jsem si na tlupy výrostků poflakujících se po ulicích a trzích v Adenu, kteří neměli co na práci. Zaručený recept na problémy a úrodná půda pro verbíře al-Káidy.

Buck skončil s láskou a manželstvím a vrhl se na rozvod. Pro muže je snadný – stačí třikrát zopakovat Rozvádím se s tebou –, ovšem pro ženy téměř nemožný. Předsvatební smlouvy existují a jsou vymahatelné, pokud nevyfasujete soudce kreténa jako já.

Buck přešel na téma oblékání: „Devadesát procent obyvatel nosí tradiční arabský oděv, který se od biblických dob pravděpodobně příliš nezměnil. Kupte si každý sadu tradičního oblečení.“

„Proč?“ zeptal jsem se.

„Jen tak pro legraci. Můžete si ho případně vzít na sebe, když bloumáte po ulicích a tržištích. Když jsem odešel z velvyslanectví, často jsem se oblékal jako domorodec,“ svěřil se.

„Nemáte s sebou fotku na ukázkou?“ zajímalo mě.

Usmál se a pak nám popsal tradiční jemenský oděv. Muži nosí pokrývku hlavy označovanou jako kúfíja, obvykle bílou, na severu doplněnou bílým hábitem neboli fútu a na jihu bílým sárongem. Prádlo nepovinné.

Vybavoval jsem si, že si občas přes roucho navlečou odrbané sportovní sako v západáckém stylu, s kapsami nacpanými kátem a zásobníky – těmi kovovými. Všichni nosili sandály a celý národ nutně potřeboval pedikúru.

Žádný muž nikdy neodcházel z domu bez dvou věcí: bez dýky a bez pušky. Právo nosit zbraň bylo v Jemenu

spíš povinností a devadesát procent mužů zhruba nad čtrnáct let třímalo útočnou pušku, obvykle AK-47 čili kalašnikov, kterou by během pár vteřin automatické palby mohli s přehledem sejmout všechny známé i sousedy. Kupodivu zde jen zřídka docházelo k náhodnému ozbrojenému násilí či kriminalitě. Kvér měl totiž každý, takže si člověk dvakrát rozmyslel, než vpadl do obchodu a vybafl: „Tohle je přepadení!“ Kdokoli v krámě by ho rozstřílel na cimpr camp. No ne?

Něco jiného byly nenáhodné přestřelky. Většina lidí, co to schytala, to schytala z nějakého konkrétního důvodu. Většinou to souviselo s politikou, ctí nebo obchodním sporem, který nešel vyřešit společným zvýkáním kátu. Lidé ze Západu se jen zřídka stávali obětí loupežného přepadení. Když vám někdo vrazil hlaveň do zad, většinou se neozvalo: „Peníze, nebo život.“ Spíš jste uslyšeli: „Pojďte se mnou.“ Účelem únosů západních turistů nebyly jen peníze, ale pro beduínské kmeny představovaly způsob, jak udělat ostudu centrální vládě nebo si od ní vynutit výhody či služby, což byla oblíbená kmenová kratochvíle. Takovým únosům se říkalo „únosy návštěvníků“ a oběti často uváděly, že jim únoscí nic nevzali, snad s výjimkou obdivovaných hodinek nebo šperku, které posloužily jako dárek během čekání na výkupné. To víte, jídlo a péče nejsou zadarmo. A navíc budete mít autentický zážitek.

Musím přiznat, že když jsem se poprvé dostal do Jemenu, trochu mě zaskočilo, že skoro každý muž nosí samopal. Asi po týdnu jsem to už ale přestal vnímat – mou pozornost spíš upoutali muži *bez* pušky. Co je to za padavky?

Tím Buck sfoukl mužské oděvy a přešli jsme k dámskému oblečení. Skoro všechny ženy nosily abáju, plášť zahalující celé tělo, který se stejně jako první Ford

model T dal sehnat v libovolné barvě, pokud jste chtěli černou.

Buck pak nakouzl téma zahalování a prohlásil: „Ve-lice málo žen ukazuje na veřejnosti obličej, a ty, které se nezahalují, se často stávají terčem fundamentalistů.“

„Protože jsou šeredné?“

„Ne, pane Corey, protože je to *nestoudné*.“

„Aha.“ Napadlo mě, jestli mi ten certifikát o rozšíření kulturního povědomí zařadí do osobní složky. Buck pokračoval: „Co se týče žen ze Západu,“ pohlédl na Kate, která je z Minnesoty, „tak nejste povinna nosit závoj, ale možná se na ulici budete cítit příjemněji, když si zakryjete tvář hidžábem, což je šátek na hlavu, který se dá omotat i kolem obličej.“

„Nemám v úmyslu zakrývat si tvář,“ prohlásila Kate.

Buck ze solidarity ke krajance přikývl, ale doporučil: „Nejlepší je nosit kalhotový kostým s dlouhými rukávy, musí ale být volně střižený. Jsou známy případy západních turistek, kterým se na venkově posmívali, a dokonce po nich házeli kameny kvůli údajně necudnému oděvu.“

Co se dá na tohle říct? Nic.

Buck pohlédl na hodinky a prohlásil: „Patnáctimi-
nutová přestávka.“

Kapitola 11

Venku na chodbě mi Kate sdělila: „Tvoje záludné otázky a pronikavé postřehy na mě hluboce zapůsobily. Taky bych řekla, že pana Harrise ohromily tvé jasno-zřivé závěry a instinktivní vhled do celé problematiky.“

„Díky.“

„Mohl bys mi udělat tu laskavost, a až se vrátíme dovnitř, držet už klapačku?“

„Snažím se to trochu odlehčit.“

„Tohle je vážná věc. Radši dávej pozor.“

„Rozvádím se s tebou!“

„Obrať se na mého právníka.“ Podívala se na hodinky a dodala: „Potřebuju se trochu osvěžit.“ Otočila se a zamířila k dámským toaletám.

Myslím, že Kate na mě byla našťavaná. Nejsm zrovna studijní typ, ale obvykle aspoň poslouchám. Možná to bylo tím tématem – Jemen, islám a kulturní povědomí, což znamenalo kulturní citlivost. Kolik lidí ze Středního východu absolvuje před příjezdem do Ameriky školení o kulturní citlivosti? Proč musíme být ohleduplní a vnímaví k cizím kulturám pořád jenom my? Funguje to přece oboustranně. Ale třeba se dozvím něco užitečného. Například jak někomu škubnout za ten hadr na hlavě, aby se roztočil jako káča.

Vrátil jsem se do třídy, kde seděl Buck a procházel si nějaké poznámky. Oslovil jsem ho: „Promiňte, jestli jsem byl trochu... nepozorný.“

Zvedl oči, zdvořile se usmál a řekl: „Jsem rád, že se zapojujete.“

Vidíte? *On* si nemyslí, že jsem otravný. Naopak jsem mu rozjasnil dopoledne.

Kate se vrátila, posadila se a Buck navázal tam, kde skončil. „Jediný bezpodmínečný požadavek na oblečení v Jemenu je cudnost. U mužů jsou proto nepřijatelné šortky a košile s krátkým rukávem. Ženy smí ukázat pouze oči, ruce od zápěstí dolů a nohy po kotníky. Zbytek,“ prohlásil Buck s úsměvem, „je ponechán představivosti.“ Pohlédl na mě, jako by očekával dobrý vtip, já jsem však jen snaživě přikývl.

Buck měl však ohledně nahé kůže i dobré zprávy a dodal: „Jak si bude pan Corey pamatovat, kolem Adenu je několik moderních hotelů, které mají pro lidi ze Západu vyhrazenou část pláže, kde je povoleno nosit přiměřený koupací oděv.“ A taky špatnou zprávu: „Na tyto pláže ovšem někdy chodí fundamentalisté a vyvolávají scény.“

Přesně tak. Vzpomínám si, jak jsme s mariňáky hráli volejbal na pláži za Sheratonem v Adenu, kde jsme byli ubytovaní, a měli jsme na sobě kraťasy a trička, ale na pláži tenkrát nebyly žádné ženy kromě několika kolegyně z FBI, které byly oblečené podobně. Se žádnými problémy jsme se nesetkali, ale to jen proto, že na obou koncích pláže stálo pár plně oděných a po zuby ozbrojených mariňáků. Vybavuju si taky, že bez pistole u boku jsem se cítil nahý a nechráněný, ačkoli zbraně jsme měli vždy po ruce. Navíc jsme si ani nemohli jít zaplavat, protože bychom ze sebe udělali snadný terč. Musím přiznat, že mezi teroristy a fundamentalisty jsem si to na pláži moc neužil.

Buck přešel od nahoty ke koulím: „Jemenci jako válečníci si nesmírně cení odvahy – víc než jiných dobrých vlastností, jako jsou pohostinnost či upřímnost.“

Podle mé zkušenosti byla upřímnost na seznamu ctností ve skutečnosti velice nízko a lhaní bylo povýšeno na umění, ne-li přednost. Jemenci však byli stateční, s čímž jsem se dokázal ztotožnit a respektovat to.

Navíc na to nesmím zapomínat, až se setkám s Pantem.

„Naopak na zbabělost se pohlíží s maximálním opovržením,“ pokračoval Buck. „Když vás například znepokojí pohled na ozbrojené cizí chlapy na rohu ulice, nesmíte dát najevo strach. Jakmile se začnete tvářit vyděšeně, vyvolá to z jejich strany agresivní reakci.“

„Jinak řečeno,“ poznamenal jsem, „nemají rádi sraby.“

„Správně. Podívejte se jednomu z nich do očí a řekněte: ‚As-salám alejkum – mír s vámi.‘ On odpoví: ‚Wa alejkum as-salám – mír s vámi též.‘“

„Fajn. Jak se řekne: ‚Do toho! Udělej mi radost, grázle!‘“

Buck pokračoval: „U žen se ustrašenost nebere s pohrdáním. Ženy by se také nikdy neměly dívat muži do očí ani na něj promluvit. Pouze sklopí hlavu a rychle kolem něj projdou.“

Zeptal jsem se Kate: „Rozumíš?“

Neměla na to odpověď. Paní Mayfieldová měla evidentně trochu problém to překousnout. Ale než dorazíme na místo, bude v pohodě. Je přizpůsobivá.

„Pohostinnost,“ sdělil nám Buck, „je pro Jemence velice důležitá a nelze ji odmítnout. I když u někoho jenom zaklepete, abyste se zeptali na cestu, musí vám nabídnout něco k jídlu nebo pití a vy jste povinni to přijmout. Dávejte si pozor, abyste neurazili člověka, který vám něco nabízí.“

Jasně. Zvlášť když drží kalašnikov a nabízí, že vám ustřelí palici.

„Pro ženy pravidla o pohostinnosti většinou neplatí. Přečtete si informační letáky na toto téma. Jemenci umí kreativně zacházet s pravdou, což je diplomatické vyjádření faktu, že lžou.“

Pravda. Vzpomněl jsem si, jak jsem musel jednat s úřady v ústřední věznici, kde byli drženi podezřelí

v případě Cole. Nevadilo mi, že mi lžou vězni, ale když mi lhali i policajti, dozorcí a tlumočníci, musel jsem začít uvažovat, jestli celý národ netvoří patologičtí lháři. Vybavilo se mi taky, jak jsme s těmi kretény po sobě řvali a jak jsem měl několikrát pocit, že to skončí přestřelkou.

Buck řekl: „Všichni si lžou navzájem, takže si nemyšlete, že si vás vybrali kvůli tomu, že jste cizinci. Pro člověka, který se tam snaží plnit nějaký pracovní úkol, je pravda úzkoprofilové zboží, a v zásadě byste neměli důvěřovat nikomu. Přesto se ale k pravdě nakonec doberete, pokud ta pravda poslouží osobě, se kterou právě mluvíte. Například když chce někdo někoho zradit, řekne vám, kde dotyčného najdete. Problém je v tom, že nemůžete vědět, zda jste dostali správnou informaci, anebo jestli na vás šijí boudu a narafičili na vás únos – nebo ještě něco horšího.“

To byla pravda a ani nebylo třeba to říkat – neškodilo to ale připomenout. Buck zřejmě věděl, že máme v Jemenu i jiné povinnosti než sběr důkazů a funkci právního atašé.

„Jemen je země nedůvěry, což svým způsobem vyklučuje jakoukoli nejednoznačnost. Nikomu nevěřte a nebudete podvedeni ani uvedeni v omyl. Pokud vám bude přidělen na pomoc vládní úředník, není to kvůli tomu, aby vám pomáhal. Všichni informátoři lžou, dokonce i ti, kterým zaplatíte. Pokud vás bude nějaký obyčejný člověk prosit, abyste mu sehnali pracovní vízum do Států výměnou za informace, pak pracuje pro vládu nebo pro al-Káidu a chce se jen dostat do vaší blízkosti a získat si vaši důvěru. Proč? To brzy poznáte na vlastní kůži. Nějaké dotazy?“

Vzpomněl jsem si na Nabíla a poznamenal jsem: „To-též platí pro chlápky ze Středního východu, se kterými jednám tady.“

„Potom mi rozumíte,“ řekl Buck a pokračoval: „Kmeny. Tvoří většinu obyvatelstva a žijí převážně v hornatých oblastech na severu, i když na jihu se najdou také. Některé kmeny jsou kočovné, ale většina žije v malých vesnicích. Část příslušníků kmenů se vystěhovala do měst, ale každý jedinec si zachovává loajalitu ke svému kmeni.“

To připomíná Katinu rodinu.

„V čele kmene stojí šejkové nebo náčelníci, kteří jsou obvykle voleni, ale někdy se titul dědí. Občas tyhle šejky nebo náčelníky označujeme jako kmenové válečníky, ačkoli oni by to možná považovali za hanlivý termín. Kdybyste nějakého náhodou potkali, oslovujte ho šejk.“

Měl jsem pocit, že nám Buck dává instruktáž před misí a že v mé budoucnosti figuruje nějaký šejk.

Buck pokračoval: „Kmeny nedůvěřují centrální vládě a nevěří si navzájem, ale přitom vytvářejí účelové aliance, dokonce i s vládou. Podobné pakty jsou nestálé a je těžké si udržet přehled o tom, kdo s kým to zrovna ten den peče.“

Skoro jako u nás na šestadvacítce.

„Kmeny dodržují primitivní, předislámský kodex cti a v mnoha ohledech se chovají kavalírsky. Jste-li jejich hostem, ať už na základě pozvání, náhody, nebo únosu, budou k vám nesmírně pohostinní. K Západu nechovají žádnou zvláštní nevraživost, ale v současné době nejsou spokojeni s americkými úředníky v Jemenu, o kterých si myslí, že podporují nenáviděnou jemenskou vládu. Přítel mého nepřítele je i můj nepřítel. Přesto, pokud se náhodou stanete hostem kmene, neznamená to automaticky rozsudek smrti. Nesnažte se ale vydávat za nic netušící turisty. Otevřeně přiznejte, kdo jste. Nezapomeňte však kritizovat vládu v Saná.“

„To je hračka.“

„A může vám to zachránit život.“

„To je dobře.“ Připomněl jsem mu ale: „Budeme pracovat v Saná a Adenu. Žádná kmenová území nejsou na programu.“

Ignoroval mou poznámku a dodal: „Podrobnější informace o těchto záležitostech obdržíte po přeletu.“

„Jaký mají kmeny postoj k al-Káidě?“ zeptala se Kate.

„Většinou odmítavý,“ odpověděl Buck. „Al-Káida nezapadá do sociální a politické struktury kmenové společnosti. Stejně jako nezapadal marxismus, samozřejmě. Kmeny nedůvěřují žádným cizím ideologiím, obyvatelům měst, intelektuálům, politikům, a dokonce ani muslimům nejemenského původu. Mají rádi věci tak, jak byly před dvěma tisíci lety.“

„Ale tehdy to byli všechno židi,“ podotkl jsem.

Usmál se a odpověděl: „To jim nepřipomínejte. Další věc, kterou je třeba si o kmenech pamatovat, je, že bývají monarchistické. Jsou ve skutečnosti povinné zachovávat věrnost a poslouchat rozkazy exilových princů, šejků a sultánů, kteří žijí většinou v Saúdské Arábii a ovládají jednotlivé kmeny. My, tedy ministerstvo zahraničí, jsme v kontaktu s řadou z těchto saúdskoarabských princů a sultánů a přes ně můžeme získat pomoc jistých kmenových náčelníků. Pokud byste přece jen jeli na kmenová území, možná obdržíte dopisy od těchto exilových princů, sultánů a šejků, v nichž budou kmenové náčelníky žádat, aby vám umožnili bezpečný průjezd nebo poskytli pomoc.“

Zase jsme se vrátili k tomu, že pojedeme do indiánské země.

„Ty dopisy skutečně fungují?“ zeptala se Kate.

„Někdy.“

A někdy ne. Jako třeba, hej, náčelníku, mám tady dopis od sultána Saláma, kde vás žádá, abyste mi vy-

pomohl. Aha... že to je vedlejší kmen? A že vy nemáte sultána Saláma rád? Co že udělal vašemu bratrovi? Tak to mě fakt mrzí. Kudy se jede k sousednímu kmenu?

Stejně to byla jen teorie, protože na kmenová území jsme neměli namířeno. Nebo se snad Tom zmínil, že možná jo?

Buck pokračoval: „Společenská a politická situace v Jemenu je složitá až k nepochopení – zčásti feudální, zčásti islámská a zčásti moderní diktatura – a sami Jemenci jsou zmateni nestálými svazky a centrální vládou, která vysílá nejasné signály přátelům i protivníkům zároveň. Jemenský prezident Alí Abdalláh Sálíh jednou řekl: ‚Vládnout Jemenu je jako tančit s hady,‘ a já bych to nedokázal vyjádřit lépe. Čekají vás tedy náročné úkoly.“

„Náročné úkoly přímo zbožňujeme,“ ujistil jsem Bucka.

„To je dobře,“ podotkl. „Pak jedete na to pravé místo.“

Myslel jsem, že tím by přednáška mohla končit, ale Buck pokračoval: „Kát. Je levný a je ho spousta. Asi devadesát procent mužů žvýká kát. A téměř osmdesát procent orné půdy se využívá k jeho pěstování, což má za následek nedostatek potravin, nedostatek vody a všeobecně rozšířenou podvýživu – nemluvě o obyvatelstvu, které je od poledne až do večerky pod vlivem. Část podvýživy je důsledkem toho, že kát potlačuje chuť k jídlu, což je v zemi s nedostatkem potravin docela příhodné.“

No prosím. Ne jako tráva, po které vás přepadne žravost.

„Kát je stimulant podobný amfetaminu, který vyvolává pocit příjemného vzrušení a euforie. Požívači kátu začnou být velice hovorní a mohou působit jako emocionálně nestabilní.“

Moje poslední přítelkyně určitě žvýkala kát. Taky doufám, že těch devadesát procent mužů, co žvýká kát, se nekryje s devadesáti procenty těch, kteří nosí samopal. Výhodou by ale bylo, že by asi nedokázali střilet rovně. No ne?

„Kát může také vyvolávat manické chování a hyperaktivitu.“

Možná Tom Walsh žvýká kát. Ale zaujala mě myšlenka kátu jako prostředku potlačujícího chuť k jídlu. Viděl jsem tady příležitost vydělat v Americe plné tlustoprdů majlant. Širé lány kátu.

Kate se zeptala: „Žvýkají kát i ženy?“

„Asi polovina ano. Druhá půlka pracuje.“

Začínalo mě to vážně zajímat. Shodte patnáct kilo za měsíc. Vhodné i pro alkoholiky. Odvykačka v rauši.

„Někteří lidé říkají, že kát působí jako mírné afro-diziakum nebo přinejmenším odstraňuje zábrany, což může být důvodem vysoké porodnosti.“

Třikrát fiha! Zhubneš, sjedeš se a ještě si zapícháš. Existuje snad něco lepšího?

„Pane Corey? Nějak jste se mi ztratil,“ laškovně zašermoval dýkou.

„Eh... pardon. Jen jsem se zamyslel... má kát nějaké minus?“

„Jak jsem právě říkal. Nechutenství, nevyzpytatelné chování a ještě vám po něm zezelenají zuby.“

„Jak moc?“

„A dlouhodobé užívání způsobuje u mužů impotenci.“

„Viagra.“

„Navíc se při odvykání projevují velmi nepříjemné abstinenční příznaky.“

Proč přestávat? Každý lék má přece pár vedlejších účinků a farmaceutický moloch kvůli tomu ještě nehází flintu do žita. Soustředíme se na potlačení chuti k jíd-

lu. Třicet dní, patnáct kilo. Amerika může být opět jako proutek.

Buck přerušil mé snění a dodal: „Nevím, jestli jste při svém minulém pobytu vyzkoušel kát, ale oba vás varuji – kát se pro mnoho lidí ze Západu stal v Jemenu zhoubou.“

„Jenže když jste hubenější, hůř se do vás trefujou,“ podotkl jsem.

Usmál se, pak zvážněl a řekl: „Kát vám v Jemenu pomůže překonat špatný den, ale ne celý rok.“

„Pěkně jeden den po druhém.“

Napadlo mě, že Buck musel být dobrý americký diplomat – uměl arabsky, byl mistrem převleků, žvýkal kát a ještě byl kulturně senzitivní. Zeptal jsem se ho: „Jakou jste zastával na velvyslanectví funkci?“

„Kulturní záležitosti,“ odpověděl.

No jistě! A já tam jedu shromažďovat důkazy o bombovém útoku na Cole a Kate bude vydávat víza. Všichni lžeme jako Jemenci.

Povídání o kátu bylo u konce a Buck přešel k počasí – stojí za pendrek. Geografie a topografie – prázdné pláže, smrtelně nebezpečné pouště, riskantní pohorí osídlená kmeny. Zdravotní rizika – všechny nemoci známé člověku plus několik dalších. Zdravotnická zařízení – nechte se evakuovat někam jinam. Vztahy se sousedním Ománem a Saúdskou Arábií – pod psa. Projížďka na člunu po Adenském zálivu nebo Rudém moři – piráti. Jídlo – chutná dobře, ale může se vám z něj udělat špatně. Místní voda – chutná špatně a bude vám špatně. Bezpečnostní situace – drobná kriminalita poměrně málo rozšířená, jen únosy a vraždy. Turistické atrakce – spousta a dobré, ale právě tam vás unesou a pak oddělají. Zemědělství – osmdesát procent kát, dvacet procent půdy se promrhá na jedlé plodiny. Průmyslová výroba – kadidla, parfémy a napodobeniny

útočných pušek AK-47. Zábava – kát a únosy. Sport – fotbal a střelba. Turistika – limitně se blíží nule. Volnočasové aktivity – kát. Umělecká řemesla – dýky. Vláda – nefunkční a represivní, popřípadě žádná.

Buck probral ještě několik dalších témat. V zásadě to na mě působilo jako stát, který má spoustu problémů a žádná řešení.

Vykreslil obrázek země a lidí, který se nijak nepodobal webové stránce o turistice. Přesto jsem měl dojem, že Jemen kdysi patřil do civilizovaného světa, že byl významným střediskem obchodu mezi Východem a Západem, centrem učnosti a šťastnější zemí než ve dvacátém a jedenadvacátém století. Vlivem všeobecného úpadku se z něj však stalo peklo na zemi. Průsery se dějí, ale v Jemenu to byl průser kolosálních rozměrů.

Tím Buck ukončil povinné školení a dodal: „Vím, že vaše mise do Jemenu není pouze diplomatická, a doufám, že jste se dnes dopoledne dozvěděli něco užitečného – i když možná si to v tuto chvíli ještě neuvědomujete.“

Kate ani já jsme na jeho návodný výrok neodpověděli a Buck to uzavřel slovy, kterými patrně končil každou přednášku: „Jemen je prastará země, kde se zastavil čas a kde můžete spatřit záblesky téměř biblické civilizace. Je považován za kolébkou arabského národa a lidé tu dodržují zvyky a rituály, které pramení z dávno zapomenuté předislámské minulosti. Nic z toho, co víte nebo se domníváte, že víte, o Středním východě, nemusí v Jemenu platit. Zachovávejte si tedy nezaujatost a toleranci a považujte dobu, kterou tam strávíte, za jedinečnou a s ničím nesrovnatelnou zkušenost. Hodně štěstí.“

Jedenáct dopoledne. To není špatné.

Vstali jsme, Buck si s námi potřásl pravicí a podal Kate svou navštívenku se slovy: „Pokud vás napadnou další otázky, klidně mi zavolejte nebo pošlete mail, třeba i po příjezdu na místo.“

Mně řekl: „Důrazně vám doporučuji, detektive, abyste ty lidi nepodceňoval. Možná jsou zaostalí, ale nejsou hloupí a využijí vaši západní aroganci a pohrdání k tomu, aby vás převezli.“

„To už mi došlo.“

„Dobře. Jste inteligentní.“ Pak nám oběma, ale ve skutečnosti spíš Kate poradil: „A nesklouzněte do opačného extrému jako někteří lidé ze Západu a nechovejte se k nim s povýšeneckou shovívavostí, ani se nesnažte hledat omluvy pro jejich někdy nepřijatelné zvyky a obyčeje. Pamatujte, kdo jste, proč tam jste a v co věříte, a oni to budou respektovat.“

„Dobrá rada,“ přitakala Kate.

Na závěr prohlásil: „Nebudete tam mít žádné přirozené spojence, ale ani přirozené nepřátele – kromě al-Káidy. U všech ostatních silně záleží na situaci. Naučte se situaci odhadnout. A především se naučte, jak uzavřít výhodnou dohodu. Všechno záleží na dohodě. Neslibujte ale nic, co nemůžete splnit. A mějte na paměti, že Jemence si nelze vždycky koupit peníze. Stejně jako u italské mafie jde často o systém služeb a protislužeb. Jestliže dokážete pomoci skupině nebo jednotlivci provést krevní mstu vůči jiné skupině či jednotlivci, pak vám za to pomohou ve vaší misi.“ Podíval se na nás a pokračoval: „Vláda v Saná nám například pomáhá lokalizovat cíle z řad al-Káidy pro naše bezpilotní letouny Predator a řízené střely Hellfire. Zároveň nám však vláda sdělí jména kmenových náčelníků nebo vůdců politické opozice, které chce podobným způsobem zlikvidovat. Vždycky je to něco za něco.“

Kate ani já jsme na to nic neřekli a Buck dodal: „Ode mě jste to neslyšeli.“

Neformální popřednáškové klábosení bylo zřejmě u konce, takže jsme poděkovali, rozloučili se a Kate si nezapomněla vzít informační letáky.

Kapitola 12

Venku na chodbě Kate poznamenala: „Zajímavý člověk.“

„Zvlášť ke konci.“

„CIA?“

„Ne. Na to byl moc sympatický. Možná zpravodajská služba ministerstva zahraničních věcí.“

Přikývla: „To by sedělo.“

„Jo. Hele, dostaneme za tenhle kurz certifikát?“

„Jenom poznámku do osobního spisu, abychom ho nemuseli při dalším zájezdu do Jemenu absolvovat znovu.“

To nebylo vtipné. Nastoupili jsme do výtahu a vyjeli do 26. patra. Poznamenal jsem: „Myslím, že jsme právě absolvovali instruktáž před misí – zběžný nástin, jak najít a zlikvidovat Pantera.“

Přikývla.

A mám já s *tím* nějaký problém? *To* znamenalo slib zkorumpované a zákeřné jemenské vlády, že necháme usmažit nějakého ubohého kmenového vůdce nebo politického oponenta, pokud nám vláda prozradí polohu cílů z al-Káidy, ideálně včetně Pantera.

A jak do toho všeho zapadáme my dva s Kate? Možná budeme v týmu, který to bude koordinovat s jemenskou vládou, anebo skončíme v družstvu sběračů odpadu, což znamená, že vyrazíme do kopců nebo do pouště, kde řízená střela Hellfire právě udělala z nějakých chlápků hamburger, a budeme tam sbírat prsty kvůli porovnání otisků nebo analýze DNA, abychom se ujistili, že jsme dostali Pantera.

Nemělo cenu o tom spekulovat. Zjistíme to, až se dostaneme na místo.

Vystoupili jsme ve 26. patře a Kate mi řekla: „Cítím se trochu líná připravená na Jemen, ale tou prací si pořád nejsem jistá.“

„Kulturní povědomí je devadesát procent úspěchu.“

Vrátili jsme se ke svým stolům dodělat nějaké resty. Zbožňuju čtení interních sdělení a elektronické potvrzování, že jsem je viděl. Navíc bylo potřeba na některé e-maily i odpovědět. Napadlo mě, že nic z toho už se mnou nemá nic společného. Já odcházím na frontu. Jsem svobodný.

Než jsem se nadál, bylo dvanáct a začínala posvátná polední přestávka. Kromě situace národního ohrožení vypadli vždy všichni úderem dvanácté z budovy. Obědvat u psacího stolu bylo nevlastenecké nebo podezřelé a mohly vás čekat nepříjemné otázky na Oddělení pracovní odpovědnosti.

Popadl jsem kabát, setkal se s Kate u jejího stolu a vyšli jsme z budovy s jedinou touhou nadýchat se čerstvého vzduchu a pročistit si hlavu.

Před odjezdem na naše minulé zámořské mise jsme si s Kate zašli na koktejl do vyhlídkové restaurace Okna do světa v Severní věži Světového obchodního centra. To už teď nebylo možné, a tak jsme došli pěšky aspoň na vyhlídkovou plošinu na místě, kde stávala Dvojčata.

Den byl chladný a na plošině se pohybovaly desítky lidí, většinou turistů, ale i nějací úředníci, stavbaři a skupina dětí ze základní školy.

Nechodíme sem často – nepotřebujeme to –, ale dnešek se zdál vhodný k tomu, znovu se na to místo napojit a připomenout si, jak říkal Buck, kdo jsme, proč tady jsme a v co věříme.

Pak jsme se pěšky vydali do Battery Parku, koupili si kafe a párek v rohlíku a posadili se na lavičku s výhledem na přístav.

Bývaly časy, kdy každý, kdo přijížděl ze zámoří do New Yorku – turisti, přistěhovalci i Američané vracující

se domů –, musel proplout kolem sochy Svobody. Dnes se sem devadesát procent zámořských cestujících dostává skrz letiště a rozhodně o něco přicházejí. Téměř každý, kdo sem míří – imigranti, turisté, lidé na pracovní nebo studentská víza a podnikatelé –, je tu z legitimních důvodů. Ty ostatní – například ty hajzly, co zničili Dvojčata – jsem dostával na starost já.

Teď ale jedu do jednoho ze semenišť té nemoci – najít jednoho pošahaného zmetka. Člověka, který pomohl zabít sedmnáct amerických námořníků a další nevinné lidi. Tom Walsh mi neustále opakuje, že tady nejde o pomstu, ale o spravedlnost. Já mu zas pořád říkám, ať se kouká probrat.

„Napadá tě ještě něco k tomu, co říkal Buck?“ zeptala se mě Kate.

„K tomu, co říkal, ne. Spíš k tomu, co neřekl.“

„Jak to myslíš?“

„Proč zrovna my?“

„Jsem si jistá, že on o tom nic neví. Můžeš se na to vyptávat celý týden a stejně žádnou odpověď nedostaneš. Ta odpověď je v Jemenu.“

„Máš pravdu.“ Ale myslím, že jsem tu odpověď už znal.

Kapitola 13

V úterý večer pro nás pár civilních přátel uspořádalo večeři na rozloučenou v bývalém ilegálním suterénním lokálu klubu „21“. Slavili jsme konec poslední prohibice v Americe a vypili jsme toho tolik, abychom přečkali roční prohibici v Jemenu.

Všechny jsem pozval, ať přijedou do Jemenu, a slíbil jsem jim vzrušující pobyt spojený s rekonstrukcí občanské války, i když jsem musel přiznat, že nebude jen hraná.

Středu a čtvrtek jsme využili k vyřizování osobních záležitostí a jako obvykle jsme si zařídili přeposílání pošty – tentokrát na adresu ministerstva zahraničních věcí ve Washingtonu, odkud ji v diplomatickém vaku odešlou na americké velvyslanectví v Saná. Už se nemůžu dočkat, až mi tam přijdou ty katalogy s prádlem Victoria's Secret.

V cestovních pokynech nám nařídili, abychom si vzali oblečení a nezbytné potřeby pouze na týden až dva a sjednali si na cestovním a relokačním oddělení ministerstva zahraničních věcí, aby nám na vládní náklady dopravili dalších padesát kilo osobních věcí pro každého na adresu v Jemenu, která zatím nebyla známa. Uvažoval jsem, jestli by se mi nepovedlo nacpat do přepravního kontejneru moje milované křeslo.

Domluvili jsme si s Alfredem, naším vynikajícím vrátným, aby pustil přepravce dovnitř a nechal někoho hlídat náš byt. Dal jsem Alfredovi slušné spropitné a slíbil jsem, že mu přivezu džambíju.

Navštívili jsme také našeho právníka a dali mu plnou moc k jistým právním úkonům, například k přepravě

našich tělesných ostatků – ale jen v případě, že budeme mrtví. Chtěl po mně název místního pohřebnictví, tak jsem uvedl „Walshův pohřební ústav“ a dal mu Tomovu adresu domů.

Kate si chtěla nakoupit nějaké decentní oblečení, které by se hodilo na velvyslanectví i do ulic Saná nebo Adenu. „Černá abája je vhodná na denní i noční nošení a můžeš ji doplňovat různobarevnými závoji,“ navrhl jsem jí.

Kate se povedlo zajistit nám přímý vojenský spoj z letecké základny Dover do Saná, ale později jsme dostali e-mail z oddělení obrany, kde nás informovali, že letadlo je plné. Předpokládám, že velké C-17 může být plné, ale otázka zněla, plné čeho? Vojenské techniky? Vojáků? Řízených střel Hellfire? Nebo možná lidí, které jsme neměli vidět nebo s nimi mluvit. E-mail nám dále oznamoval, že jsme oprávněni využít komerčního leteckého dopravce, což už jsme věděli.

Ve čtvrtek večer se několik kolegů z naší operační skupiny – policajtů i příslušníků FBI – sešlo ve Walker's, místní hospodě na North Moore pár bloků od kanceláře. Nadřízení včetně našeho kámoše Toma Walsh se objevili hned na začátku, ještě předtím než se zábava vymkla z rukou a majitel zavolal policajty – z nichž většina tam už stejně byla.

FBI se s newyorským policejním sborem obvykle moc nebratříčkuje, jenže tohle byl rozlučkový večírek se dvěma nesmírně oblíbenými kolegy, z nichž jeden sloužil u FBI a druhý u policajtů.

Několik poldů už v Jemenu bylo s Týmem pro identifikaci důkazů a jedna agentka FBI tam strávila půl roku. Všichni nám dávali užitečné rady, například ať spíme se zbraní, nikdy necestujeme sami a nežvýkáme kát. Jenom ta dáma z FBI Kate doporučila: „Bez alkoholu může tvoje manželství s tímhle chlapem vydržet jedině v případě, že začneš žvýkat kát.“

Al Rasúl se samozřejmě zúčastnil také, vlezl za bar a předvedl vtípnou imitaci jemenského barmana, který hostům vysvětluje, že dnes je dámská noc a ženy mohou pít za poloviční cenu, až na to, že žádné ženy sem nesmí a alkohol taky ne. Nakonec obvinil křesťany, že mu změnili vodu ve víno.

Později mi Al oznámil: „Na Nabíla pořád nic nemáme.“

V pátek v deset hodin dopoledne, poté co jsme v ordinaci dostali poslední injekce, jsme se opět sešli v kanceláři Toma Walshe.

Tom se nás zeptal, jak probíhal zbytek večera, a omluvil se, že se nezdržel déle.

„Zábava úplně zvadla, když jsi odešel,“ ujistil jsem ho.

Opět jsme seděli na protekční sedací soupravě a Tom předvídavě objednal kafe, což mi bodlo.

Tom Walsh není ve skutečnosti zlý člověk – teda je, ale není o nic horší než kterýkoli šéf u policejního sboru, s jakým jsem kdy měl tu čest. Jde to ruku v ruce s funkcí – nebo ruku v ruce s ambicemi.

Tom se však v minulosti choval trochu falešně, zamlčoval fakta, a když jsem nakonec vypátral pravdu, sdělil mi, že to, co mi sám neřekne, vědět nepotřebuju. Když jsem ještě sloužil jako policajt, šéfové nám vždycky vyklopili všechno, co věděli, protože o kriminálním případě člověk potřeboval vědět maximum. Jenže tohle byla jiná hra. Spousta utajovaných informací, hraní na vlastním písččku, mlžení a vyložených lží. Něco z toho bylo nutné, ale většina ne. Poté co jsme jedenáctého září přišli o tři tisíce lidí, se to sice zlepšilo, jenže staré zvyky mají hluboké kořeny.

To všechno jsem měl na paměti, zatímco jsem poslouchal závěrečné pokyny Toma Walshe. V zásadě neměl co nového dodat, ale řekl aspoň: „Budete patřit do